

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 2. dubna

Islamisté opouštějí východní Ghútu, boje zde možná končí a Tisíce afrických běženců nepoše Izrael zpět, ale na Západ Skripalova otrava mohla být v zájmu Británie, prohlásil Lavrov
Nad Pacifikem shořela čínská vesmírná stanice Nebeský palác
Vyhoštění ruští diplomaté odjeli z ČR, potvrdila ruská ambasáda
Na Černém Mostě v Praze se propadl strop neznámého krytu
Nakladatelství dostalo pokutu za propagaci Zemanovy knihy
Lavinové nebezpečí v Krkonoších kleslo na první stupeň
Počasí v Praze: vyjasnění, 11 °C
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Odáváné minulosti zvané neolit , mladší doba kamenná, pravěké období (zhruba 8 000 až 5 000 let před naším letopočtem, ve kterém se namísto dosavadního lovu a sběru stává hlavním zdrojem obživy zemědělství) toho zatím mnoho nevíme. V poslední době se ale množí archeologické nálezy hromadných hrobů. V Německu, Rakousku ba i jinde, kdy se nachází hromadné hroby až 300 koster, většinou mužů a dětí, často umučených ano, kostry mají známky mučení, rozdrčené ruce, kolena, atd.

Badatel L. Keeley zdůraznil, že tyto poznatky smetly myšlenku, že by starověcí lidé byli klidnější. To představuje ještě další hřebík v rakve těch, kteří tvrdí, že válka byla vzácná nebo

rituální nebo méně strašná v prehistorii, nebo v tomto v raném neolitickém období. Zkrátka případy vesnic , kde mladé ženy odvěkli, a zbytek umučili a povraždili , nebyly vzácné, ba spíše naopak. Co mne zaujalo, po přečtení článku (viz článek na poslední straně), kdo je pak pohřbil do těch hromadných hrobů.

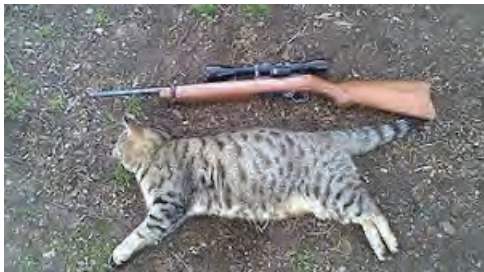
Holt to asi nebyla žádná lahůdka , žít v mladší době kamenné. A já si myslím, že neandrtálci nevymřeli, ba ne, oni byli totiž vyvražděni do jednoho....

Chlěbi bychom si pomáhat.

Australské megakočky.

George Švehla 10. 9. 2017.
Na počátku tohoto povídání bych rád předeslal, že pro kočičí sekci Zvířetníku může být trochu drsná a pro některé jedince i brutálně drsná. Zvláště přiložené fotky. Následující řádky jsou však holá fakta. Pozorování v posledních dvaceti letech dokazují, že některé zdejší zdivočelé kočky dosahují oblundných velikostí malých leopardů. Toto sice říká místní tisk, ale já bych je velikostí spíš přirovnal k rysovi s dlouhým ocasem. Toto tvrzení mohu také potvrdit, jednou jsem se v buši s takovou oblundou potkal. Bylo to daleko od lidí v divočině národního parku Kanangra-Boyd, kde je povodí ze kterého stékají vody do jezera Burragorang, které vytváří přehrada Warragamba, která zásobuje

Sydney pitnou vodou.
<http://www.nationalparks.nsw.gov.au/visit-a-park/parks/kanangraboyd-national-park> Tito jedinci zde dosahují délky až 1.5 m i s ocasem, výšky v ramenou 70 cm a váží až 30kg. Tyto oblundné zdivočelé kočky decimují zdejší zvířecí druhy s užasnou efektivností. Některé druhy už zcela vymazaly ze seznamu žijících. Není divu. Zdejší fauna nebyla a není na takového dravce zařízena a vybavena. Proto se tak stává snadnou kořistí. Tyto zdivočelé kočky za pět až šest generací v buši nabývají oblundné velikosti. Je dokázáno, že již v druhé generaci v divočině dosahují dvojnásobné velikosti svých domácích předků. Také nejsou vybíravé a je dokázáno, že žerou 400 druhů různých obratlovců. Z toho 123 ptáků, 157 plazů, 58 vačnatců, 27 hlodavců, 21 žab a dalších devět druhů exotických středně velkých savců. Některé se naučily lovit i ryby. Počet zdivočelých koček v celé Austrálii se konzervativně odhaduje na 18 milionů. Takže bílý muž opět zařadoval, podobně jako s králíky, liškami, ropuchami cane toad, velbloudy, koni, kozami, osly, prasaty a vodními buvoly, když vyjmenuji jen ty některé.

Zpozorování zdivočelé megakočky jdou do tisíců a dokonce, díky digi-udělátkám, se podařilo některé i vyfotit či nafilmovat. <http://www.australiangeographic.com.au/topics/science-environment/2013/06/huge-feral-cats-wreaking-havoc-in-arnhem-land> Podle tělesné stavby, proporcí a pohybů se podle expertů skutečně jedná o kočky domácí – felis catus, a také to potvrzují testy DNA provedené na získaných vzorcích, i přes to, že jejich těla jsou více muskulární než u domácích kočiček. Vertikální zorničky, špičaté uši a tvar mordy svědčí pro kočky a nikoliv pantera a nebo leoparda. Hlášených zpozorování megakoček je tolik, že se tímto začala zaobírat i vláda a na výzkum vyčlenila trochu peněz. Také se jedná o tom která počty zdivočelých koček regulovat dokud nevyloví všechnu domácí faunu.

Radost je předčasná, bo ombucmaňa to požene až do brusele

Ladislav Větvíčka
To se mi líbí, jak se Česi radují, že spravedlnost vyhrála a ombucmaňa s celým tým svým předraženým cyrkusem utřela nos. Je to právě naopak. Multykultura si na cestě k vítězství může dovolit prohrat bitvu. O co ide? O tu malou somalsku děvuchu, kera pry kvuliva hadru na hlavě nemohla chodit do školy vubec ni. Kde už ji je těž ve Velke Brytanyji konec... Zpočátku o nic nešlo. Mala děvucha nepřinesla doklady a proto nebyla připuštěna do školy. To už tak na českých

školách chodí, děvka bez dokladu nikdo zadarmo učit nebude. Případ se stal případem teprve v okamžiku, kdy se do něho pustila ta srandovní pani, kere všeci přezdivaju ombucmaňa. Jenže ta pani ma neomezenu moc a zdroje. A neplatí to ze svého, ale z našich peněz, ale to už je zvyk všech socanu, že nejlip se jim hospodář s penězama, kere sami nezarobili. A tak ombucmaňa vycitila multykulturní příležitost, zburcovala multykulturní právníky a hnala případ děvuchy, kera nedonesla dokumenty nutně k nastupu do školy až k soudu. Po paru rokach, kdy z našich peněz platila celou tuhle maškaradu, kdy ničila zdraví a klidně spaní ředitelce školy, prohlásil sud, že k dyskryminaci ze strany školy nemohlo dojít, bo do žádné školy děvucha nenastupila. Normalni člověk by sklopil krovky a odletěl do teplych krajín Ombucmaňa se odvolala. Nelogické, že? Ale to je v multykulturní justyci normalní, čemu by se neodvolávala, když za ni stojí celá mašineryja a prachy... Uplynuly další roky, další sud řekl, že se nic nestalo a tady by mohl případ skončit, tajak si všeci myslí, že skončil. Ale to se mylite, mile děvka. Zatleskali zme si, zazpívali hymnu, ale pojede se dál. Misto toho, aby sudce zopakoval předchozí rozsudek, a řekl, že děvucha nedonesla papíry a tedy nemohla být jako žačka dyskriminována, pustil se sudce do vysvětlování toho, že šatky na hlavě do školy nepatří. Pročpak to asi ten synek zrobil? To je jednoduché. Kdyby zopakoval výrok předchozího sudu bez zbytečných keců, ombucmaňa by byla nadržena, bo by se už nebylo kam odvolávat. Fčil ale se sudce naprosto nesmyslně pustil do oblasti lidského práva mět hader na hlavě. A to je přesně ten bod, kdy to může ombucmaňa zase zezbrat a hnát případ třeba k ustavnímu sudu. Kvuliva nedodaným lejstrum by totiž k ustavnímu jit nemohla. Fčil může. A ona pude, to si pište, bo ju to nestojí ani čas, ani prachy, ani nervy, ani zdraví. Na podání ma dva měsíce. A za rok vam vyda náš slavný ustavní soud take vyjádření, že budete čumět jak ščur do ryny. Nejde o pravo jakesik děvuchy mět na hlavě hadr. Jde o zastrašení všech ředitelů a učitelů, aby se nebránily náboženskému žďorbu na školách. Bo na školách to začína, jak vidíme u idygotu, keři dneska po stovkách opušťaju pseudounyverzitní lavice... Nebo myslíte že ni? Že na ustavním sudu su slušní lidi? Tak si vzpomeňte na případ chlopa co zveřejnil fotku sprostého zloděja... anebo narok Franty s Jozefem na výchovu děvka...

Ja, pěkně blechy zme si nasadili do kožucha... Jak se čoruje země

Ladislav Větvíčka
"...a jednoho dne se probudí, a nic už jim nebude patřit. Ani ta postel, ani ten dům, ani ta země, na které ten dům stojí. A oni se budou divit, jak se to všechno mohlo stát..." Ukrast mobil, kolo nebo auto, to dneska umí kdejaký čorkař. To není žádné umění. Ale ukrast celý stát, to není žádná sranda. Kdo chce ukrast celý stát, musí vymyslet, jak to

zrobiť tak, aby si toho nikdo nevšimnul. A až si toho všimne, tak už bude pozdě. Když kradete celou zemi, musíte zajistit, aby do vašeho vlastnictví přešlo nejenom to, co je postaveno nad zemí, ale i to, co je pod zemí. Třeba uhlí, ropa, plyn... nebo lithium, voda, a tak. Zem se da ukrast dvěma způsoby. Je cesta mírová, když ve státě su poslušné ovce, a je cesta násilná, když se protivník nechce vzdát tak snadno. Mírová cesta probíhá jednoduše. Obsadíte pozice protivníka svojí lidma v klíčových pozicích. Třeba v centrální bance. Pak znehodnotíte měnu o jakesik šalón procento, třeba kurs marky o 86%. Na vnitřním trhu bude chvíli trvat, než si toho lidi všimnu, a vy mezitím vykupíte všechno důležité. A lidi pak budu čumět jak ščur do ryny a divit se, že už jim nepatří ani ta blba voda. Násilná cesta je trochu drsnější, ale zas tak komplikované to není. Nejdřív je třeba si zrobit seznam zemi, kere potřebujete ovládnout. Nazvěte je nějak škaredě, třeba Osa zla. V roce 2000 byla Osa zla následovná: Afghánistán, Irák, Irán, Sudan, Libyja, Kuba a Korea. Ta severní samozřejmě, bo tam su ti zli s raketama, na jihu su ti hodní s Hundajama. Rakety majú kromě Hundaju těž, ale nerobí si je sami, dovažuju je z hodné Ameriky. Čírou nahodou je sedmička z Osy ta sama sedmička zemi, kaj centrální banka není pod kontrolu mezinárodního bankéře. Ale to je enim nahoda, že. Pak se musí vymyslet jakýs koncept, aby bylo možné na nepřítela zautočit a svět vam ještě za to zatleskal. Takže třeba využijete příležitosti, kdy se zesypu tři panelaky zasažené dvěma letadly. Oznamíte světu, že se v jakesik d'ůře schovávaly taky fusaty chlop a na tu d'uru zautočíte. Naštěstí se ten chlop schovával zrovna v nějaké zemi z te zle Osy. A tak tu zemi rozbijete, a pak ji navrhnete, že byste ju chtěli znova postavit. Když místní vláda nesuhlasí, budete ju rozbíjet tak dlouho, než suhlasit bude. Nebo vládu vyměníte za jinou. Pak s pomocí expertu vybudujete centrální banku, zavedete vyhodně pučky, devalvujete měnu minimálně na třetinu původní hodnoty, aby bylo možno levně nakupovat a dale postupujete podle bodu A - tedy mírového plánu. Ku dnešnímu dnu z te zle Osy zustaly už enim tři země, kere ještě nesu pod kontrolu: Korea, Irán a Kuba. Tuž sem zvědavý, jak budu tyto země vypadat v roce 2020... **Ladislav Větvíčka, hlasatel Mlade Fronty Fčil**
PS: Mimochodem, kdyby vas zajímalo, jak se to robí třeba s plynem. Nejdříve se postarame, aby měna šla do hazlu, třeba o 70%. Pak nebude třeba platit za hřivnu dvě kačky padesát, ale enim osumdesát haliřů
Zpráva z tisku: Ukrajinska společnost Naftogaz oznámila, že tendru na výběr pro privatizaci systému přepravy plynu se zúčastnily dvě firmy - Lazard Feres a Rotschild S.p.A. Očekávané kupní ceny 193 milionu hřiven nebylo dosaženo. Druhá jmenovaná firma v tendru vyhrála s nabídkou 98 milionu hřiven.
Tuž, nekupte to, když je to tak levně...

Úterý 3. dubna
Pobaltské státy chtějí od Trumpa více vojáků a střely Patriot a Britští výzkumníci nezjistili zdroj látky, jíž byl otráven Skripal

Ve Francii vypukla bitva o železnice, vláda řekla, že neustoupí a Putin a Erdogan se sešli u zahájení výstavby jaderné elektrárny
ANO trvá na Babišovi, zůstává rozpor s ČSSD ohledně ministerstev
Senátní výbor odmítl Zemanovy aktivity kolem novičoku a Nikulina
Firma Agpi začala státu předávat vepřín v Letech
Počasí v Praze: skoro jasno, 23 °C

Středa 4. dubna
Mueller podle médií jednání Trumpa za protiprávní zatím neoznačil a Islámský stát v Sýrii byl poražen, ale je stále nebezpečný, říká Putin
Rusko podle velvyslance neobviňuje ČR z podílu na otravě Skripala
Představitel ČSSD informovali Zemana o koaličních vyjednáváních
Hranice senátních obvodů se kvůli počtu obyvatel měnit nebudou
Majitelem firmy OKD je znovu stát, akcie převzal podnik Prisko a Zeman přiletěl do Popradu, v Tatrách se dnes sejde s Kiskou
Soud v Ostravě udělil výjimečný trest za vraždu kvůli dluhu
Počasí v Praze: skoro jasno, 20 °C

Čtvrtek 5. dubna
Berlín vyzval Británii k předložení důkazů o ruské vině na otravě a V Pchanmundžomu začala příprava summitu KLDŘ a Jižní Koreje
Trump podepsal dekret o vyslání Národní gardy na hranici s Mexikem
Zeman kritizoval vydání údajného ruského hackera Nikulina do USA
Senát dal šanci zavedení jednokolových voleb do horní komory a Lídři ČSSD se s ANO nedohodli na koalici, chtějí zůstat v opozici
Senát požádal vládu o pomoc s návratem krajanů z Venezuely a Policie zasahovala na Krajském úřadě v Liberci kvůli dopravě
Počasí v Praze: oblačno, větrno, 17 °C

Pátek 6. dubna
Zdravotní stav Sergeje Skripala se rapidně se zlepšuje
Katalánský expremiér Puigdemont opustil německou vazbu a Palestinci obnovili protesty v Pásmu Gazy u hranic s Izraelem
V jednání o vládě bude pro Babiše zásadní Zemanovo stanovisko
Vedení ČSSD odsouhlasilo konec vyjednávání s hnutím ANO a Filip se chce sejít se Zemanem, nevyloučil předčasné volby
ÚS odmítl Rathovu stížnost na Zemanovy výroky o kauze
ČEZ zdrazí od začátku června elektrinu pro domácnosti
Počasí v Praze: jasno, 13 °C

Víkend 7. – 8. dubna
Parlamentní volby v Maďarsku vyhrála Orbánova strana Fidesz a Německá policie zabránila teroristickému útoku na půlmaratón
Trump nařídil ukončit imigrační politiku "zachycení a propuštění"
Sjezd sociální demokracie posvětil konec jednání o vládě s hnutím ANO a Ministr Pelikán oznámil, že už nebude v další vládě a v politice skončí
Místopředsedy ČSSD budou Netolický, Foldyna, Fialová a Onderka
Tisíce lidí z celé ČR pochodem Prahou protestovaly proti potratům a Ve věku 104 let zemřela česká válečná veteránka Anděla Haida
Počasí v Praze: jasno, přes 20 °C

Pondělí 9. dubna
Orbánova strana obhájila ústavní většinu v maďarském parlamentu a Podle Íránu budou USA litovat případného porušení jaderné dohody
Jihokorejského exprezidenta obžalovali z korupce a ze zpronevěry
Babiš prohlásil, že bude akceptovat, když Zeman pověří jiného člena ANO a Bez Babiše sestavujícího vládu by se prý změnil postoj ODS, lidovců i STAN
ODS, TOP 09, STAN a SZ mají smlouvu o podpoře Beka do Senátu

V řadě měst se protestovalo proti premiéru Babišovi
GIBS navrhla obžalobu kvůli vyzrazení razie Vídkun
Počasí v Praze: jasno, 23 °C

Úterý 10. dubna
Orbán slibuje velké změny v nové vládě; zformuje ji do měsíce a O summitu Putina s Kimem dosud nebylo rozhodnuto, říká Lavrov
Zeman doporučil Babišovi pokračovat v jednání s komunisty a SPD
Poslanecký klub ANO se shodl, že dál chce za premiéra jediňe Babiše a Bělobrádek navrhuje vládu lidovců, TOP 09, STAN, ČSSD, Pirátů a ODS
Část údajů obecních politiků v registru přiznání zřejmě bude neveřejná
Na novou metodu boje s rakovinou získali vědci 800 milionů korun
Exministr Ruml chce znovu kandidovat do Senátu, a to za Piráty
Počasí v Praze: jasno, 21 °C

Středa 11. dubna
Trump vzkázal Rusku, že USA připravují odvetu za Dúmu a Evropská komise navrhla zákaz praxe dvojí kvality potravin
V Alžírsku se zřítilo vojenské letadlo, nejméně 257 mrtvých
ČR navštívil Pellegrini, s Babišem chtějí v EU větší roli členských států
KSČM je ochotna jednat o vládě s ANO i SPD, řekl Filip Zemanovi a Odborníci doporučili zachovat pro ceremonie stávající verzi hymny
Králová bude opět soudit, kárný senát jí talár neodebral
Policie navrhla obžalovat Ratha v druhé větvi korupční kauzy
Počasí v Praze: jasno, 21 °C

Čtvrtek 12. dubna
NATO žádá Sýrii o plný přístup pozorovatelů a lékařů do Dúmy a Útok na Sýrii může přijít brzo, anebo také nemusí, tweetoval Trump
Německo se žádného zásahu proti Sýrii nezúčastní, řekla Merkelová
V Česku a dalších zemích bylo veřejné čtení jmen obětí holokaustu a ANO chce obnovit jednání o vládě s ČSSD, rozhodlo vedení hnutí
Soud v Hodoníně zprostil starostu Mutěnic a další dva lidi obžaloby a NPÚ chce otevřít otázku prohlášení Libeňského mostu za památku
Za urážku úředníka bude nadále hrozit pokuta až 10 .000 korun
Počasí v Praze: jasno, 23 °C

Pátek 13. dubna
Přímý střet mezi USA a Ruskem podle Hizballáhu nehrozí a Ruští poslanci navrhli zákon o odvetných sankcích vůči USA
Exšéf FBI Comey ve své knize označil Trumpa za nemorálního
Při dalších protestech v Gaze přes 500 zraněných, jeden mrtvý a Šéf GIBS Michal Murín skončil v nemocnici, rezignaci nezvažuje
V českém chovu se po 20 letech objevil pseudomor drůbeže
K soše sv. Václava se vrátily dva původní žulové kameny
Dálnice D1 před Brnem stála kvůli hromadné nehodě
Počasí v Praze:zataženo, pak bouřka a déšť, 20 °C

Víkend 14. dubna – 15. dubna
USA s Británií a Francií provedly raketový útok na několik cílů v Sýrii
Sýrie označila útok Západu za agresí a porušení mezinárodního práva
Skripalovi nemohli být vystaveni novičoku, tvrdí ruský ministr zahraničí
Ve věku 86 let zemřel v USA po krátké nemoci režisér Miloš Forman
Zeman přijal v Lánech Babiše, vzal na vědomí návrat k jednání s ČSSD
Vojenský zásah v Sýrii nic neřeší, je třeba jednání, řekl Babiš v Lánech
Postoj vlády k Sýrii KSČM vadí, s ANO je o tom nutné mluvit. říká Skála
Návštěvníkům se o víkendu otevřely zdarma budovy Národního muzea
Počasí v Praze: skoro jasno, 22 °C

Co je s tou republikou?

Voyen Koreis NevPes
Strašila, strašila, nějak se to ale zadrhává, řekl bych. Přitom jak australský premiér, tak i ten alternativní, současný vůdce opozice, jsou přesvědčenými republikány. Jenže to klima není právě ideálně vhodné k vedení nějaké kampaně o republice. Zejména Malcolm Turnbull by jistě byl náramně vděčný, kdyby se mohl náležitě projevit jako republikán, a odvedl tak pozornost veřejnosti od svých přechetných neúspěchů a nedostatků. Až na to, že by to skoro určitě momentálně bylo tou nejzaručenější cestou do záhuby. Proč?

Když 14. září 2115 porazil Turnbull o deset hlasů ve vnitrostranickém puči Tonnyho Abbota a stal se tím pádem ministerským předsedou a hlavou australské federální vlády, argumentoval před svými kolegy především tím, že Abbotova vláda v té době prohrála 30krát za sebou v průzkumech veřejného mínění. Poslanci a senátoři, kteří pro něho hlasovali, tehdy jistě věřili, že je populisticky více zaměřený Turnbull dokáže z této černé díry vytáhnout. Nestalo se a slova o třiceti prohrách ho nyní pronásledují. Turnbull byl totiž neúspěšný už 29krát, těch třicet skoro jistě dovrší příští týden a ještě k tomu něco přidá, než by se konzervativní koalice odhodlala k nějakému radikálnímu kroku. Je to ovšem voda na mediální mlýn.

Co s tím liberálové jako vedoucí strana koalice udělají? Problém je v tom, že žádný jasný kandidát na Turnbullovo místo se nerýsuje. I když nějaké překvapení, jako případný návrat Petera Costella do parlamentu, o čemž se v některých kruzích šušká, zcela vyloučit nelze, v zásadě jsou tu tři možnosti. Tou nejméně pravděpodobnou by bylo znovuzvolení Tonnyho Abbota. Toho sice ještě stále podporují někteří členové strany, je jich ale už jen hrstka. Přesto, k návratu podobného druhu už v minulosti došlo, dokonce v případě Abbottova guru Johna Howarda, který byl navíc při svém druhém termínu úspěšnější než poprvé. Julie Bishop je už jedenáct let zástupkyní vůdce liberálů a celých pět let je ministryní zahraničí. Podle mnohých začíná ale už být ve svých 61 letech trochu opotřebovaná a není prý ani dostatečně průrazná. Třetím možným kandidátem - a asi tím nejserióznějším - by mohl být Peter Dutton. Pro tohoto brisbaneského politika by hovořil věk - jen 47, zkušenosti - 17 let v parlamentu, z toho 5 let jako ministr, nejprve zdravotnictví, později přistěhovalectví a nyní už asi rok ministr vnitra.

Do voleb zbývá ještě aspoň rok, možná až půldruhého roku, jenže aby nějaká radikální změna mohla zapustit kořeny, liberálové budou asi muset jednat co nejdříve. To, že Turnbull to u voličů nevyhrává, je naprosto jasné, a že vyhrávat asi v dohledné době nebude, velice pravděpodobné. Zmíněné republikánství by bývalo mohlo být pro něho esem schovaným v rukávě. Tasit je v této chvíli by ale nejspíš nebylo moudré.

Českým médiím, jak si všímám, celkem uniká to, že se na Gold Coast momentálně konají a až do 15. dubna budou konat hry Britského společenství. Jistě, ty jsou jen slabším odvarem olympiády, přesto bych nad nimi nos neohrnoval. Účastní se 71 zemí, které sem vyslaly 6600 sportovců. Všude, kam pohlédnete, davy lidí. Austrálie pochopitelně dominuje, Kanada, Británie, Jižní Afrika či Nový Zéland nejsou ale za nimi daleko, nemluvě o mnohých afrických zemích. Co to ale už nyní působí, je vlna monarchistického citění, podobná těm masivním, které nám sem nepřípadně pojmenovaný Tichý oceán valí na pláži v Surfers Paradise, kde se některé ze sportovních disciplín konají. Přidejte k tomu následníka trůnu prince Charlese s manželkou Camillou, který hry otevíral a kterého tu všude vítají spousty lidí. Princ William a princezna Kate čekají dalšího potomka. A abych nezapomněl, do svatby prince Harryho a Meghan Markle a s tím spojeného monarchistického trojčení nám zbývá už jen něco málo přes měsíc.

Ne, nebylo by radno zkoušet rozeznívat republikánskou strunu a zkušený politik, jakým je Turnbull, to jistě ví. Co má ale dělat?

Autorovy stránky: <http://www.vkoreis.com/> <http://www.vojen.com/>

Vydavatel: *To, že v západní Austrálii chtějí udělati pana Kima Beazley , labouristu, význačného levičáka, který chce udělat z Austrálie republiku,novým guvernérem a tudíž zástupcem královny, je nějaké podivné. To je jako by udělali pedofila řiditelem mateřské školky či kozla zahradníkem. Ti, kteří ho do této funkce zvolili (moc rád bych věděl, kdo vlastně to všechno byl), tak si dělají srandu nejen z Australanů, většinou z těch, kteří nechtějí republiku, ale i z naší královny*

Ten pocit keď si diktátori zamenia Slovensko s Chile.

Neúspešný pokus o štátny prevrat je za nami, emócie spoločnosti utíchli a je čas sa vrátiť k serióznej politickej analytike. Dnes pôjdeme viac do hĺbky niektorých príčin spoločenských udalostí. Predtým ale, ako sa pustíme do trhania slovenskej politiky na „franforce“, jedna technická poznámka: Ak píšem o opozícii, mám tým na mysli všetky nevládnuce, parlamentné politické subjekty s výnimkou ĽSNS. Kotlebovu stranu, vládne aj opozičné strany de facto neakceptujú, nespupracujú s ňou a „vyčlenili ju na samostatné politické konanie.“ Treba ju preto posudzovať, po vládnej koalícii a opozícii, ako tretí parlamentný subjekt.

Už som to síce viackrát písala, ale iba pre poriadok v skratke pripomeniem, že to čo sa na Slovensku po smrti Kuciaka a Kušnírovej udialo, bol štátny prevrat. Existuje množstvo faktov, ktoré tomu nasvedčujú, ale jeden je nezvratiteľný. Ak sa prezident všetkých občanov postaví na stranu pučistov a žiada predčasné voľby tak, že sa pri tom de facto postaví mimo ústavu v čase, kedy stará vláda podala demisiu a nová nie je vymenovaná, potom máme bez jedinej pochyby dočinenia so štátnym prevratom.

Parlamentný spôsob vládnutia je starý niekoľko tisíc rokov a poznáme ho ešte z čias starého Ríma. Je to živý politický organizmus a pokiaľ má byť zdravý, tak musí byť vyvážený. Má svoj predpísaný výzor a zvyklosti, pričom každý, aj prepádajúci študent politológie, niekde na rómskej univerzite (ak by taká existovala) by vedel, že slovenský parlamentný systém sa mocensky delí na vládnuce a opozičné spektrá, pričom prezident stojí bokom a plní úlohu politického arbitra. A žiadny ďalší parlamentný subjekt - z hľadiska moci, u nás existovať nemôže. Tiež by vedel, že ak sa vládne spektrum chce udržať pri moci, alebo naopak, opozičné spektrum chce depopularizovať vládnu moc, musia pritom členovia týchto spektier, opozície a vládnej koalície držať pohromade a striktne dodržiavať elementárne pravidlá parlamentného systému. To je totiž najzákladnejší a zároveň , neobíditeľný krok k politickým úspechom a žiadna skratka z tejto cesty nevedie, pretože nad týmto všetkým stojí ich publikum – verejnosť, ktoré ich hodnotí a v konečnom dôsledku rozdáva politické body vo voľbách.

Na Slovensku sa však pár politických analfabetov vrátane prezidenta, odtrhnutých od reality, po voľbách 2016 rozhodlo, že si môžu v parlamentnej demokracii dovoliť čokoľvek, časť verejnosti odignorujú a jednu parlamentnú stranu (ĽSNS), za trest postavia nabok – do parlamentného kúta a nebudú ju akceptovať. Ak takíto politickí idioti, aroganciou a totálnym diletantstvom stvorili tretí politický subjekt, ktorý nie je ani vládny ani opozičný a stojí uprostred, myslia si pritom, že vláda si môže dovoliť masívne deštrukčné kauzy typu Bašternák, prenasledovať roduverných a opozícia zase môže hrať s prezidentom, ktorý musí byť nestranný, spoločne neakceptovať vládu, spustiť politické šialenstvo v podobe permanentných protestov od Bonaparte, cez rušenie Mečiarových amnestií až po pokus o štátny prevrat, potom sa stane to, čo práve vidíte priamo pred očami. Všetky ich kauzy pripíšu body iba Kotlebovi, pretože stojí mimo politickej zodpovednosti, čo zároveň vysvetľuje, prečo je ĽSNS jediný politický subjekt, ktorý po voľbách 2016 reálne naberala voličské preferencie. A na rovinu priatelia, toto je taký politický prešlap, že aj rímsky cisár Caligula, ktorý mal povest' blázna, by medzi súčasnými slovenskými politikmi vynikal. Na záver iba doplním, že všetci politológovia, ktorí Kotlebu v politike odmietali (napr. Chmelár, Baránek a podobne), namiesto toho, aby hlasito na túto abnormalitu politikov upozorňovali, by mali okamžite odovzdať vysokoškolské diplomy a nikdy viac sa v politickom živote neukazovali, pretože sú vďaka zaujatosti rovnako politicky odtrhnutí od reality, ako samotní politici. Jediný z nich - Chmelár, avšak tiež iba pred pár dňami so zámerom sa z tohto profesionálneho svinstva alibisticky vyviníť vyhlásil, že predpokladá, že Kotleba má reálne dvadsať percent voličov. Netreba však zabudnúť, že práve on bol prvý, kto sa veľkoho po voľbách 2016 zastával Kisku, ktorý odmietol ĽSNS akceptovať. Na záver iba vyjadrím pranie, aby títo analfabeti v svojom „strategickom plánovaní“ nezašli až tak ďaleko a nesnažili sa problémy ktoré svojim diletantstvom a aroganciou spôsobili vyriešiť tak, že zatlačia na generálneho prokurátora, aby podal na najvyšší súd žiadosť o zrušenie ĽSNS, pretože Kotleba, podľa môjho názoru po pokuse o štátny prevrat disponuje pol miliónom odhodlaných voličov a keby sa takúto stranu pokúsili násilnícky a arogantne rozpustiť, potom by na tých námestiach pravdepodobne stáli Kotlebovci, pretože ak Matovič a iní politickí nímandi, pokusom o štátny prevrat niečo dokázali, potom je to jediné:

Prinútili národ si uvedomiť, že ulica má obrovskú moc. katalin tara

Premiér Pellegrini chce, aby ľudia v jeho blízkosti išli na bezpečnostnú previerku

Pozrie sa tiež na to, či a ako bol jeho predchodca Robert Fico (Smer-SD) informovaný o tom, že v jeho blízkosti pracujú osoby s možnými väzbami na taliansku mafiu

Predseda vlády Peter Pellegrini (Smer-SD) chce, aby ľudia, s ktorými spolupracuje na Úrade vlády, išli na bezpečnostnú previerku. Pozrie sa tiež na to, či a ako bol jeho predchodca Robert Fico (Smer-SD) informovaný o tom, že v jeho blízkosti pracujú osoby s možnými väzbami na taliansku mafiu. A tiež, či tieto osoby naozaj predstavovali bezpečnostné riziko. Povedal to v diskusii RTVS Sobotné dialógy.

"Využijem svoje možnosti vyžiadať si správy od príslušných služieb, či Úrad vlády, alebo sám bývalý premiér boli informovaní o tom, že by sa v jeho kancelárii mohli nachádzať ľudia, ktorí by mohli mať v minulosti nejaké styky s ľuďmi, ktorých talianske orgány podozrievajú z organizovaného zločinu," povedal Pellegrini.

Prepojenie na osoby s väzbami na taliansku mafiu mala v minulosti Mária Trošková, ktorá pôsobila na Úrade vlády ako hlavná štátna radkyňa, aj Viliam Jasaň, dnes už bývalý šéf krízového manažmentu a bezpečnosti štátu na Úrade vlády. Upozornil na to zavraždený novinár Ján Kuciak v článku, ktorý nestihol dokončiť.

Pellegrini vyhlásil, že ak by on sám dostal informáciu zo spravodajských služieb, že má vo svojej blízkosti "závadovú osobu", táto by na Úrade vlády skončila. Premiér tiež informoval, že požiada o preverenie osôb, ktoré pracujú v jeho blízkosti. "Požiadal som riaditeľa mojej kancelárie aj ľudí, ktorí v nej pracujú, aby každý absolvoval previerku v príslušnej úrovni podľa toho, s akými informáciami sa bude do budúcnosti oboznamovať," povedal predseda vlády.

Stred Európy sa ukrýva pod vežou Kostola sv. Jána Krstiteľa

Stred Európy si privlastňuje kdekto, každý správny Slovák ale vie, že geografický stred Európy sa nachádza na strednom Slovensku neďaleko obce Kremnické Bane. Konkrétne na mieste Kostola sv. Jána Krstiteľa, ktorý si tu postavili obyvatelia okolitých obcí.

"V roku 1872 talianski inžinieri premeriavali trasu uhorskej železnice a pri svojich výpočtoch vypočítali, že stred Európy by sa mal nachádzať priamo v kostolíku. Hovorí sa, že ten geografický stred Európy je priamo pod vežou Kostola sv. Jána Krstiteľa," priblížil pre TASR brat Igor z Noviciátneho domu sv. Jozefa v Kremnických Baniach.

Stred Európy symbolicky znázorňuje aj kameň, do ktorého sú vsadené dve pamätné tabule. Jedna pripomína prijatie Ústavy SR a druhá vznik Slovenskej republiky. "Mal som tu už rôznych ľudí zo zahraničia, ktorí s úsmevom tvrdili, že ten geografický stred Európy je aj u nich. Boli napríklad z Rakúska, Poľska, ale počul som dokonca, že geografický

stred je v Litve alebo Portugalsku," dodal s úsmevom brat Igor.

Panorámu miesta dotvára aj malý amfiteáter, kde sa príležitostne konajú rôzne podujatia, kostolík s cintorínom a spomínaný kláštor kapucínov, ktorí tu pôsobia približne dvadsať rokov. "Momentálne sme tu ôsmi bratia a z toho dvaja sme novici. Takže šiesti sú stále bratstvo a novici sa každý rok menia," priblížil brat Igor.

Aj keď sa na prvý pohľad môže podľa jeho slov zdať, že tu vedú pustovnícky život, opak je pravdou. "My kapucíni sme boli kedysi nazývaní a myslím, že aj dnes je to aktuálne, ako bratia ľudu. Takže ľudia za nami chodia, máme s nimi veľmi dobré vzťahy a spolu žijeme v takej jednoduchosti, prostote a snažíme sa v dnešnej dobe žiť to evanjelium," uviedol.

Kapucíni sú tu aj pre tých, ktorých zaujíma miestny kostol. Brat Igor zapálene rozpráva o jeho histórii. Kostolík tu stál už okolo roku 1200 a to v podobe neskoro-románskej kaplnky. Neskôr bola prestavaná a plnila funkciu kostola pre okolité obce, ktoré vlastné kostoly nemali. Jeho interiér zaujme už na prvý pohľad svojou modrou farbou i dvojpodlažným chórom.

"Kostol tak, ako ho vidíme teraz, sa zachoval z obdobia baroka. Z tohto obdobia, teda zo začiatku 18. storočia, pochádza aj oltárny obraz a kazateľnica," dodal brat Igor. Tá je pôvodná, až na drevené plastiky štyroch apoštolov a Ježiša, ktoré boli počas komunizmu odcudzené. V 90. rokoch sa o obnovu kostola, ktorý bol v dezolátnom stave, zaslúžili rodáci z Nemecka. TASR

Tabuľka Fortuna liga

1.	FC Spartak Trnava	22	16	2	4	34	: 16	50
2.	Slovan Bratislava	22	11	8	3	45	: 26	41
3.	DAC 1904 Dunajská Streda	22	10	9	3	29	: 20	39
4.	MŠK Žilina	22	12	1	9	42	: 35	37
5.	AS Trenčín	22	10	6	6	54	: 32	36
6.	MFK Ružomberok	22	8	9	5	31	: 21	33
7.	Nitra	22	7	9	6	19	: 14	30
8.	FC ViOn Zlaté Moravce	22	7	4	11	28	: 37	25
9.	Zemplín Michalovce	22	6	6	10	18	: 25	24
10.	Podbrezova	22	6	2	14	19	: 37	20
11.	FK Senica	22	3	5	14	17	: 42	14
12.	1. FC Tatran Prešov	22	3	5	14	13	: 44	14

Dráma počas maratónu: Líder skolaboval pred cieľom, hyenizmus ochrankárov!

GOLD COAST - Dramatické scény a športovú tragédiu priniesol záver nedeľňajšieho maratónu mužov na Hrách Commonwealthu v austrálskom Gold Coast.

Škótsky atlét Callum Hawkins mal pred rozuzlením na čele dvojminútový náskok a zdanlivo smeroval za triumfom, ale približne na 38. kilometri ho postihla kríza, musel sa oprieť o bočnú bariéru.

Po chvíli pokračoval, mal však problémy udržať tempo a priamy smer, o dva kilometre ďalej sa nevládne zrútil na zem. Kým ho ošetrovali, prehnal sa okolo neho Austrálčan Michael Shelley a v čase 2:16:46 h obhájil zlato. Druhý skončil Ugandčan Munyo Solomon Mutai (2:19:02) a tretí bol Škót Robbie Simpson (2:19:36).

"Nebol som si istý, čo sa deje. V zázemí som mal niekoľko kamarátov, ktorí ma informovali, že Callum má ťažkosti. Povedali mi, aby som neustával, burcovali ma. Snažili som sa vytrvať," povedal Shelley.

Hawkinsa odviezli do nemocnice a podľa funkcionárov škótskej výpravy "momentálne niet vážnejších obáv o jeho zdravotný stav". V komuniké sa ďalej uvádza: "S potešením konštatujeme, že Callum je pri vedomí a komunikuje s otcom aj zdravotníkmi." Televízni komentátori aj verejnosť na sociálnych sieťach podrobili organizátorov veľkej kritike za viaznutie pomoci pre Hawkinsa.

O to viac, že ochranka bránila v prístupe divákovi, ktorí sa pokúšali pomôcť bežcovi po kolapse, kým prišli lekári.

Jak jsem se zúčastňoval vlasteneckého dění v St. Jacobs...

| Ross Hedvicek | 2018

Na břehu řeky jménem Grand River v jižním Ontariu, za vesnicí St. Jacobs, směrem na Heidelberg stojí osamělá, poměrně rozsáhlá budova, kterou by asi ve staré Evropě nazvali "zájezdní hostinec". A před tím velké parkoviště, kde se mohl otočit i dostavník Wells Fargo se šestispřežím - ale ty tam asi nejezdily, spíš jen ty malé černé zastřešené bryčky s jedním vyhublým koníkem místních Mennonitu, tohle nebyla Amerika, ale Canada a všechno bylo takové skromnější, méně bombastické a tak nějak i socialistické - prostě Canada. A ta budova byla v osmdesátých letech minulého století centrem českého a slovenského emigrantského dění - byl to klub Českého a slovenského sdružení.

Budovu, původně zřejmě vlastněnou místními Mennonity koupil pro české sdružení Stanislav Reinis, protože Sdružení samotné nebyla žádná významná entita a nemělo kredit u banky. Tak to Stanislav Reinis, profesor na University of Waterloo, vzal na sebe - vzpomínám si jak vyprávěl, jak mu manželka Milada vynadala, když se to dozvěděla. Postupem doby (detaily neznám) snad Sdružení od Reinise odkoupilo a eventuálně ji prodalo slovenskému hospodskému, co vlastnil hospodu Metro na Victoria Street v Kitcheneru. Hospoda zřejmě vynášela, jeho specialitou byly hamburgery, kde uvnitř nebylo mleté hovězí, ale klasický smažený a ve strouhance obalený vepřový řízek. Dobře to bylo, měl jsem ho mockrát.

Klub byl provozován generaci "osmašedesátníků" - moje generace z osmdesátých let se pouze "zúčastňovala" (aby bylo jasno). I já jsem se zúčastňoval - před pár lety mi napsal člověk z Kitcheneru (tehdy jsem byl ještě aktivní psavec), že jsme spolu stavěli u toho klubu jakýsi plot (to si nevzpomínám, ale je to možné) a jiný mi podobně připomenul, že jsme rovnali pozemek za budovou, aby tam mohlo být volejbalové hřiště (to už si pamatuji).

Nahore v budově byly nějaké byty, kde jsem nikdy nebyl, ale dole byla hospoda a poměrně velký sál, kde vystupovaly kulturní veličiny a později i české celebrity (jako Olympic či Haná Zagorová), když zrovna byly na "světovém zaoceánském turné" po emigrantských hospodách. Na tyhle akce, které obvykle pořádál pan Máša z Londonu, ON už jsem nechodil, protože jsem vždy měl principiální výhrady k socialistickým umělcům, které jsem že zásady nazýval "komunistickými kolaboranty" - a to vždy způsobovalo silný konflikt názoru mezi "osmašedesátníky" (často sami bývalí komunisté) a pozdější moji generaci.

Ovšem v době předlistopadové jsem nikdy nechyběl, ať už to byly vystoupení Vlasty Třešňáka nebo Karla Kryla (na tak malého chlapa vypil úžasné množství piva!) nebo různé přednáškové akce místních cestovatelů a nebo promítání starých filmu (které jsem v Česku nikdy neviděl) s Josefem Škvoreckým (příjemný malý chlapík s pommněnkové modrýma očima za brejličkama) - třeba Zločin v šantánu nebo Farářův konec. A tak jsem se seznámil s většinou emigrantských celebrit a málokdy jsem na ne udělal dobrý dojem. Ota Ulc o mne později veřejně napsal (mám to někde schované), že mám tak zlý obličej, že měl celou dobu dojem, že mu chci dát přes hubu a když jsme se potkali před pár lety na knižním veletrhu na Juldy Fuldy v Praze, tak předstíral, že mne nezná.

Zajímavé bylo, že velká část "osmašedesátníků" byla zaměstnána na místních universitách (Waterloo, London, Toronto, Wilfried Laurier, atd), a když už sami nebyli bývalí komunisté ještě z Česka, tak byli značně pokřivení doleva a jako "profesoři" byli neuvěřitelní snobi a náfukové. No, úžasný potenciál pro konfliktní situace :-) Jednou jsem byl na zeměpisné přednášce s promítáním diapositivů jednoho emigranta (tehdy profesora) z jeho cesty do Indie a byl velice unesen "indickou kulturou". Úplně byl v oblacích a přítomné panímámy emigrantky jen příkyvovaly. Je o mne známo, že nejsem plachý a tak jsem se se svým zvučným hlasem přihlásil s "doplňující otázkou": Jaká to může asi být velká kultura, když jsem zrovna včera viděl na televizi na National Geographic, že v Indii běžné vykonávají tělesnou potřebu na ulicích a upalují ještě živé manželky na pohřebních pyré i se zemřelým manželem? Eh? A rozpoutala se hlasitá diskuse a rozplývání se nad indickou kulturou bylo ukončeno.

A v té době jsem začal i psát své články - a to český i přes to, že moje znalost angličtiny byla mezi emigranty nadprůměrná a byl jsem často žádán známými o pomoc při vyřizování různých problémů, kde byla nutná nejen znalost jazyka, ale i můj známý nedostatek respektu vůči veličinám. Zajímavé bylo, že v emigrantských novinách, kde mne někdo znal osobně (Západ, Nový domov, Satellite či Dobrý den, Reportér nebo Polygon), jsem byl obvykle

"nežádoucím autorem" , kdežto tam kde mne nikdo osobně neznal (australské Noviny a jiné tamější publikace), nebo jen po telefonu (starý pan Kučera z chicagského Hlasatele), tak tam jsem publikován byl. Aši mám opravdu zlý obličej, který chudáky redaktory straší - a nepomůže moje vysvětlování , že to byly jen jizvy po dopravní nehodě v mládí - ten ksicht jsem si nechal vyžehlit až před pár lety plastickým chirurgem tady na Floridě. No dnes už v podstatě nepíšu, takže je to jedno...

No a mimo celebrity byl český klub vždy plný jinak nevýznamných českých emigrantů, všechno inženýři (byl Bubák taky inženýr? Pamatuji si, jak byl na mne Bubák nasranej, když jsem začal v klubu zadarmo rozdávat chicagského Hlasatele, který mi posílal starý pan Kučera, kdežto Bubák chtěl za Dobrý den předplatné), většina z nich hned po emigraci začala neoprávněně a zřejmě i ilegálně používat v Ontariu velice populární titul "P.Eng.", jo a i tam si to dali na vizitky a na jmenovky na zvonku u dveří. A tak se tam potom objevil i můj souseď z ulice na Westwood Dříve, kde jsme tehdy bydleli, rumunský emigrant jménem Ion Ionescu (nebo tak podobně), přesněji tedy "inženýr Ion Ionescu" - jak rád zdůrazňoval a dával najevo. Množství českých inženýrů ho velmi fascinovalo a přivádělo téměř do vývrtky. Zcela běžné se lidí ptal, že jestli jsou "taky inženýr?". Jo, jasné, že ano. A Ion jen zářil...

A všechno jsem zase pokazil já - já destruktivní živel. Nakonec přišel Ion, přestože mne znal z ulice, zpovídat i mne, jak je to s mým vlastním inženýrstvím. Skoro jsem mu vyrazil dech svou informací, že jsem za minulého života za železnou oponou nebyl inženýr, ale jezdil jsem hovnocucem. A co teda děláš v klubu inženýrů?, tázal se mne s přísně povytaženým kárajícím obočím. Byl jsem mu zřejmě už delší dobu podezřelý, obzvlášť když mne několikrát zahlédl za volantem nákladáku firmy Overland. Nejlepší obranou je protiútok a tak jsem se začal naopak vyptávat já, jak se on dostal do klubu plného inženýrů? S úsměvem člověka, který je nade mnou mi vysvětlil, že on je taky přece právoplatný a certifikovaný inženýr a protože z Rumunska z neznámého důvodů nikdy neemigrovalo tolik inženýrů jako z Česka, tak nemají svůj klub a on tedy chodí do českého inženýrského klubu. A že by ho teda zajímalo, jak při takovém úbytku inženýrů dokážou v Česku udržet železnice a vlaky v provozu? A to už jsem to pochopil.

"A na které trati jsi jezdil?" zeptal jsem se. "Na Brasovia-Bucuresti, na dieselů!" pravil pyšně. A bylo jasno. Ion, který věděl, že jeho povolání strojvůdce na lokomotivě je v angličtině zvané "engineer", žil mnoho měsíců v dojmu, že z neznámého důvodů v CSSR došlo k masovému exodu strojvůdců a teď se setkávají každou neděli na nedělní brunch v českém klubu na břehu Grand River a zpívají si tam "Jede jede mašinka, kouří se ji z kominka!" - v klubu českých strojvůdců v St. Jacobs,Ontario. Pokoušel jsem se mu vysvětlit (nevím zda to pochopil), že tihle inženýři jsou jiná sorta, jen potroublé děti komunistických rodičů, kteří se dostali na vysoké školy protekci a byli tak blbí, že se nemohli uplatnit ani v socialismu, tak emigrovali v bláhové naději, že na západě před jejich titulem někdo sedne na zadek. Po sametovém podfuků se skoro všichni vrátili zpátky do Česka, dělat "biznis" a dnes již asi šťastné odpočívají v sudech na dne Orlické přehrady.

Přišlo mi to k smíchu a hlasem mocným jsem vzkřikl na ostatní sedící v hospodě: "Všichni jste strojvůdci!!! Všichni! I ty, a ty, a ty!". Od stolu se zvedly hlavy profesorů z okolních univerzit (University of Waterloo, University of Western Ontario, Wilfried Laurier University, Brock University, York University a University ot Toronto) a přestože už v sobě měli mnoho pŮllitrovek českého rumu (prodával se tam a profesorům chutná český rum více než Bacardi), tak si mne změřili přísným pohledem: "Tak Hedvička jsem ještě ozralyho neviděl!" a nalili si další rundu.

Já nevím, mě už se nechce rozsuzovat, kdo je ožraly a kdo ne. Čas oponou trhnul...

Ruská ambasáda v Praze je přeplněna zpravodajci, ne diplomaty.

Rusové tu mají firmy a věřte mi, že část z nich...

Olga Böhmová - John Bok, parlamentní Listy

„Je velmi fantaskní konstruktivní ‘vyrábění’ jakýchsi teorií o tom, že by to měl udělat někdo jiný nežli Rusové. Proč by to měl udělat někdo jiný? Rusové už dodnes v duchu sovětského myšlení a expanze a nedá se jim věřit a já jim taky nevěřím,“ tvrdí ke kauze otravy agenta Skripala jedem novičokem politický aktivista a šéf Spolku Šalamoun John Bok. I případ ruského hackera Jevgenije Nikulina je pro něj jasný. Ministr spravedlnosti, který rozhodl o vydání Nikulina do Spojených států, jednal prý správně.

Jak s vývojem v kauze novičok hodnotíte fakt, že země EU přistoupily na vyhoštění ruských diplomatů ze své země? Po bok těchto zemí se postavila i ČR a teď se diskutuje o tom, zda jsme neměli vyčkat podobně jako třeba Rakousko, či Slovensko... Zachovali jsme se v této věci podle vás dobře?

Já si myslím, že jsme se k tomu postavili tak, jak se máme stavět. Dali jsme prostě na rozdíl od prezidenta Zemana najevo, že jsme svéprávný a samostatný stát. Musím hluboce nesouhlasit s tezí Moskvy a Zemana, kteří říkají, že jsme vazalové Ameriky a Západu. Vždyť my jsme dobrovolně vstoupili do společenství EU a jsme i součástí NATO, takže na Západ konečkonců patříme a jsme jeho součástí. Ovšem to vůbec neznamená, že jsme jeho služebníkem a vazalem. Jak můžeme být „služebníkem“, když třeba armádní generál Petr Pavel je vysoce postaveným funkcionářem ve vedení NATO?

Čím je pro vás Rusko?

Pro mne je Rusko stále ještě nositelem principu některých znaků bývalého Sovětského svazu, což dokladuje třeba hymnou, anebo tím, že prezident Ruska je bývalý kágébák, ministr zahraničních věcí je bývalý kágébák a i šéf ruských zpravodajských služeb je bývalý kágébák - takže není potom divu, že i samotné Rusko se ve vojenských akcentacích chová podobně jako někdejší KGB. Třeba v obsazení Krymu, nebo v případě zavraždění lidí, kteří byli součástí systému, a pak podle Rusů přeběhli a „zradili“. Ovšem nejde jen o případ agenta Skripala, ale i o případ Litviněnko, u něhož byly použité radioaktivní prostředky. A to, prosím, pro zabití jejich člověka! Existují ale i další desítky případů, o nichž se vůbec nepíše...

Proč ale došlo k otravě bývalého agenta Skripala? Co stojí za touto kauzou?

Je velmi fantaskní a konstruktivní „vyrábění“ jakýchsi teorií o tom, že by to měl udělat někdo jiný nežli Rusové. Proč by to měl udělat někdo jiný? Komu by vadil bývalý ruský špión, který přeběhl k Angličanům a navíc v době, kdy žádal o to, aby mu Rusko odpustilo a mohl se vrátit domů, neboť jeho zbytek rodiny žil v Rusku... právě ta praxe Ruska, že jsou bývalí kágébáci na tak vysokých místech likvidováni, zavdává domněnky tomu, že ten jed byl nejen použit Rusy, ale že je jasné, že Rusové tento jed také vyrobili. Myslím, že se tento fakt prokáže i ve výzkumném zařízení v Ženevě...

Tady v tomto případě Skripala ale jde ještě o víc. Musíme si uvědomit, že akce ohrozila i ostatní lidi v tom městečku Salisbury – vždyť tam byl přiotrávený i anglický policista a našly se stopy jedu nejen v domě, kde Skripal bydlel, ale i na místech, kde byl spolu s dcerou v obchodě a na lavičce!

Jenže Rusové se brání, přitom britské tajné služby podle listu The Times určily, že látka použitá k otravě bývalého dvojitého agenta Sergeje Skripala a jeho dcery Julije byla vyrobena v ruském městě Šichany v armádních laboratořích...

Je logické, že se tomuto faktu brání, vždyť se od takových věcí distancovali vždycky! Vemte si takový Krym... Napřed s ním prý „zelení mužičci“ neměli nic společného, ovšem pak se k zabrání Krymu hrdě přihlásili. Napřed tam ale prý šli jen proto, aby pomáhali svým ruským obyvatelům. Jedna lež za druhou...(Zelení mužičci či zelení človičci je označení pro maskované vojáky v zelených neoznačených uniformách, kteří se objevili s moderními ruskými zbraněmi a vybavením na Ukrajině v roce 2014 během krymské krize. Označení se vžilo během období, kdy nebylo oficiálně jasné, ke komu tito neoznačení vojáci patří. Po počátečním popírání prezident Vladimir Putin přiznal účast ruských speciálních jednotek a námořní pěchoty, které přispěly k anexi Krymu, pozn. red.)

Rusové jdou dodnes v duchu sovětského myšlení a expanze a nedá se jim věřit a já jim taky nevěřím. To ale neznamená, že nemám rád Rusy a ruskou kulturu. Nejsem člověk, kterej je antiruskej ve smyslu národním a kulturním, ale jsem antiruský ve smyslu politickém. Ruská politika je podle mne nebezpečná a vyvolává situace, o níž se bavíme... To, že někdo říká, že by Rusko bylo blbé, kdyby to tak v případě Skripala udělalo, mi přijde liché. U toho Litviněnka se dokonce ví, kdo byli vrazi! A to jim nevadilo, že to praskne? Rusko tehdy ony zločince, bývalé kágébáky, nakonec ani nevydalo. Tyhle dohady, které se nyní vedou, je jen taktika Ruska. A například pan Bašta, anebo další, kteří tvrdí, jak je třeba být v tomto případě „objektivní“ , se mýlí. Nelze být v tomto objektivní, protože vrah je vrah a zločinci jsou zločinci a okupace Krymu je okupace Krymu a kdo to chce nazývat jinak, tak je vedle, jak ta jedle!

Velvyslanec v USA Hynek Kmoníček v Otázkách Václava Moravce uvedl: „Podstatné je, že ruští přeběhlíci končí ve třech zemích – USA, Velká Británie a Izrael. A pouze v jednom z těchto tří míst záhadně umírají. V tuto chvíli je vyšetřováno asi 14 podobných případů. Rusko patrně s největší pravděpodobností obnovilo program likvidace přeběhlíků, tak jako tomu

bylo v 50. letech... Má pravdu? A proč se to děje právě v Británii?

Británie je za prvé velmi tolerantní země a za druhé je pravda, že v posledním desetiletí hojně přijímala ruské špiony; jim se v Británii asi líbí, Británie pro ně znamená jiný styl života a asi se tam cítí i bezpečněji. Jenže jak je vidět, tak to tak zcela bezpečné není... Jenže v Británii nepřicházejí o život jenom špióni, to zase Kmoníček velmi zjednodušuje. Do Anglie přece v minulosti přišli i ruští podnikatelé a dokonce i oligarchové... Anglie je totiž demokratická země a ani k tomu nepotřebuje mít Ústavu. Já sám, kdybych měl potřebu emigrovat, tak to nejspíše bude do Anglie...

Vydavatel. Zkráceno ale to důležití tady je.

Dopis z Čech

Dobrý den, kamarádi,

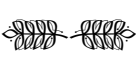
tak jsem se dnes dozvěděl z Českého rozhlasu, že francouzská firma, která vlastní firmu v Sedlčanech na výrobu Sedlčanského hermelínu, dokonce i s názvem PRESIDENT, což jistě znáte z reklam, končí s výrobou sýrů a propouští 280 pracovníků. Právě ten sýr, který jsem tak rád přikusoval večer k Pilsen Urgell 12, už prostě nebude. Budou prý ale dovážet tento sýr s charakteristickou plísní z Francie, který mi mimochodem občas přiveze můj kamarád, který vozí do Francie “Blatenskou rybu” v kamionu s kyslíkem a prodává mi ji za 1,8 EUR 150dkg je již v Supermarketech za 3 EUR.

Takže díky, naši velcí privatizátoři, zase vidíte, jak jste to tady všechno posrali. Francouzům skončila desetiletá výhoda neplacení daní, tak co by tady dělali. Konkurenčního výrobce v ČR zlikvidovali a teď mají konečně otevřen trh do ČR. A tak se to má dělat!

Myslím si, že obdobný výrobek této kvality u nás žádný výrobce nevyrábí.

A vo vo vo tom to je , ty blbej čecháčku !

S Pozdravem Honza a Wilma

Zde oznámka o vernisáži mé výstavy:

Pro ty, kteří se nemohli zúčastnit Vernisáže loňské výstavy plakátů Pepči Stejskala (Sydney) v brněnském Divadle Bolka Polívky, je možnost shlédnutí této na You Tube.
You Tube: Pepča Stejskal - Vernisáž výstavy plakátů v Divadle Bolka Polívky v Brně
https://youtu.be/P5zQ28n0YVk

Výstavu, s podtitulem "předsmrtná", za účasti autora, zahájili Bolek Polívka a Arnošt Goldflam. Hudební vložka Jiří Stivín.

Zajímavosti. Víte,že....

...Dominik Feri - to je již hodně silné kafe, silná muslimská komunita si ho zvolila za starostu a tímto zatnutím drápků už je tady máme, začínají se zabydlovat a prvé město je na odpis ! Dominik Feri je poloviční Etihopan ..., (matka Češka-cikánka a otec Etihopan) stal se radním v muslimském českém městě, tedy v Teplicích, je hlasitým vítáčem muslimů, považuje se za nejchytřejšího a chtěl by nám diktovat, co smíme a co nesmíme.

Od října 2017 poslanec Poslanecké sněmovny PČR a od 7. listopadu 2014 člen Rady statutárního města Teplice. Svým zvolením se stal v roce 2014 nejmladším radním v České republice a v roce 2017 nejmladším poslancem České republiky v historii. Má zkušenosti a věk. Je mu již 21 let.

...Račte si všimnout , na zadní 16 straně, Čínský ministr propagandy podepsal smlouvu s Fairfaxem a Sky!!!

To mi poslal kamarád jako výcuc z tisku. Nechci uveřejnit jeho jméno, ale za pravost ručím. Stan M. NSW

Město Székesfehérvár (čti prostě Sekešvár) nebude Evropským hlavním městem kultury 2023 (jako byla nedávno např. Plzeň).

A teď cituji: "Laskavý čtenář se může ptát, proč by měl číst článek o městu, jehož jméno není schopen ani pořádně vyslovit. Ale až se seznámí s neuvěřitelnými, ale bezesporu

pokrokovými důvody vyřazení S., rychle změni názor a

spolu s maďarským mistrem absurdního divadla Istvánem Örkényem si může rezignovaně postesknout: Často jen tak zírám před sebe...

Porota EU se před týdnem seznámila s prezentací projektu, podívala se na příslušné krátké video s názvem "Plný života!" a konečný verdikt zněl: Nepostupuje! Není to žádná tragédie, nedá se nic dělat, ostatní byli asi lepší.

Primátor města vzal rozhodnutí na vědomí, ale nedalo mu to a přece jen se vyjádřil k některým, podle něj pobuřujícím argumentům některých členů poroty: "Zasedání takzvané odborné komise nemůžeme popsat jako jednání expertů, ale spíše jako zasedání nějakého sboru, který řeší aktuální politické aideologické otázky. Zástupci města měli pocit, že stojí před popravčí četou naší kultury.

Jeden z 'odborníků' po shlédnutí krátkého filmu o městu prohlásil, že je to propaganda bílé křesťanské Evropy, všichni jsou bílí, všichni jsou šťastní a tančí na ulici. Odborníci nám také vytkli, že jsme neukazovali chudé lidi a migranty, zato počet křížů a kostelů ve filmu označili za přehnaný. Člen poroty, jakýsi belgický politik, nám vytkl, že při tvorbě identity našeho projektu jsme vycházeli z římských, řeckých a židovsko-křesťanských kulturních tradic. Porota zřejmě očekávala, že město ve svém projektu totálně popře vlastní kulturu."

Dále cituji autora článku: "Kdo v S. byl, jistě dosvědčí, že v centru města je opravdu obtížné udělat fotografiii, která by nezachytila kostel s křížem či pomník nesoucí znaky křesťanství. Město (více než 100 000 obyvatel) vzkvétalo již v době Římanů. Později se stalo důležitou součástí uherského státu. (...)

Bylo zde korunováno 38 a pohřbeno 18 uherských králů. Jenže bruselskou elitou vybrané porotce takové záležitosti zřejmě iritují. Bohužel S. si vytáhl nejkratší sirku už tím, že má přímo ve svém názvu (a ve všech jazycích), slovo "bílý" (Alba Regia, Stuhlweissenburg...). což lze podle novodobého kánonu označit za čistý rasismus.

Kdyby ve městě byla aspoň jedna no-gone zóna, kam už se neodvází ani policie a kde vládne právo šaría, kdyby na hlavním náměstí pochodoval beduínský pasák koz, hned by se členům poroty rozsvítily oči."

ZÁHADNÝ NOVIČOK" a dvojí názor na to

Vážení přátelé,

zajisté vám neunikl případ napadení občana Velké Britanie Skripala a jeho dcery (občanky Ruské federace) tajemnou bojovou látkou, kterou prý kromě Ruska nikdo nemá a ani neumí vyrobit. Ten "cirkus" okolo toho je neskutečný. A z nás všech dělají nejen Britové ale i mnozí naši politici voly!!!

V příloze tohoto majlu máte kopii "Chemických listů" z roku 2011, tiskovinou veřejně přístupnou a vydávanou Českou společností chemickou. V příloze na straně 330 je úplný odborný popis Novičoku s odkazem na armádní zdroj USA (Hoenig S. L.:Compendium of Chemical Warfare Agents.Springer, New York 2007.). V textu uváděný V. Mirzajanov je ruský chemik, který na tomto materiálu pracoval v SSSR v Uzbekistánu a po rozpadu SSSR odešel do USA kde stále normálně žije. Údajně si prý Novičok nechal i patentovat, to je ale nepotvrzené.

Ale je veřejně potvrzeno, že tuto látku zná a s ní pracuje mnoho světových laboratoří včetně V.Britanie. A vzorky má i česká armáda!!!

Jak přílohu tak i vše co zde uvádím lze nalézt na internetu v důvěryhodných zdrojích.

Takže si o tom, jak z nás dělají blbce nejen v zahraničí ale i u nás doma, udělejte vlastní závěr. Začínám mít dojem, že t.zv. západní svět vedou buď šilenci nebo zločinci. Nevím, co je pro nás horší!

O.K.

PS.: dnes už se západní politici začínají mírnit ale ten pokus o lež a podvod na nás už s ních nikdo neodpáře. Mimochodem, co je s oběma zasaženými??? Žijí? V jakém jsou zdravotním stavu? Kde nyní jsou?

Tak v první řadě autor tohoto doprovodného článku nadepsaného "Vážení přátelé", se "zapomněl" podepsat! - to oni, soudruzi, dělají často!

Nechci diskutovat o chemických rovnicích a faktech, nemám k tomu vědomosti a vzdělání, dále si nedělám iluze

o politických a mediálních informacích v celém Svobodném Světě, tedy v České republice ani ve Velké Britanii, natož pak v Ruské Federaci.

Co logicky vede k obvinění ofenzivní části zpravodajské služby Ruské Federace, k tomuto útoku na Skripala (a nepřímo jeho dceru) jsou historická fakta, že Skripal, bývalý sovětský zpravodajec, po odhalení sovětskou rozvědkou byl odsouzený, nějaký čas (?) vězněný a následovně vyměněný za nějaký "protějšek" chycený a vězněný v Britanii. Tím by to ovšem mělo skončit. Skripal žil v Anglii, světová situace se změnila, SSSR se rozpadl a dědicem je Ruská Federace. Jeho dcera, občanka R.F. jej v Britanii normálně navštěvovala, přesto Skripal, občan V.B. pochybuji, že by jezdil do Ruska! Proč pochybuji?

Tradiční rozvědky Sovětského Svazu, ofenzivní i defenzivní, jsou nejen zkušené organizace, ale parta s pamětí slona! Neodpouštějící , mstiví a zákeřní!

Nebudu tady unavovat tradičním příběhem vraždy Trockého v Mexiku špičkem na led, to už je opravdu stará voda pod mostem, ale všichni máme v paměti ty modernější špionážní vraždy - na příklad bulharského disidenta Markova (také v Londyně) speciální deštníkovou vzduchovkou s ricinovým brokem, pomalou smrt ruského defektora Litviněnka radioaktivním poloniem (také v Londýně) a pár dalších nevysvětlených smrtí a zmizení.

A co myslím slovy "neodpouštějící, mstiví a zákeřní"? KGB Chytili Skripala, potrestali vězením, ale pak potřebovali na "hodnotnou" výměnu svého agenta v Anglii, tak se Skripal dostal na svobodu a do Anglie. Současní FSB zpravodajská služba je stále plná operativců KGB (včetně presidenta Putina) a ti si pamatovali a neodpustili. Jestli je teď už Skripal i jeho dcera živý a uzdravující se, je to sice dobře, ale je to typické varování starých agentů SMERš z časů Druhé Světové Války a hlavně z časů Studené Války!

Takže ten "nepodepsaný" autor textu předešlého článku, je možná odborník chemik, ale také je to dobrovolný soudruh advokát Putinova vražedného gangu!

Toto je moje vlastní stanovisko! Sven F. Rehulka , Miranda NSW - 8. dubna 2018.

Situace: Oni leží příjemně unaveni v posteli. Co kdybych přišel zítra k vám a přede všemi tě požádal o ruku?"
Ona: "No já nevím, manžel by asi zuřil a děti by se smály..

Recepiš No.489 Špagety aglio olio

Ingredience **na 4 porce**

400 g špagety
100 ml olej olivový
2 ks paprika červená chilli
4 stroužky česneku
1 hrst petrželka nasekaná
2 polévkové lžíce strouhaného sýra parmezán

Postup přípravy

Těstoviny uvařte podle návodu, aby byly al dente. Na studenou pánev nalijte olivový olej, dejte do něj česnek nakrájený na tenčí plátky a nechte zvolna restovat asi 3 minuty.

Jakmile česnek začne zlátnout, odstavte pánev z plotny, dejte do ní slité těstoviny se dvěma lžícemi vody, ve které se vařily, nejemno nakrájené chilli papričky a nejemno nasekanou petrželku.

Promíchejte a ihned podávejte posypané nejemno nastrouhaným parmezánem.

Al dente je italský termín, který se používá k označení těstovin, občas také rýže nebo fazolí, které jsou uvařeny ne zcela do měkka, ale už nejsou tvrdé. Termín "al dente" může také popisovat zeleninu, která je uvařena do poloměkka: při skousnutí jemně křupne, ale už prošla varem. Těstoviny by si měly zachovat pevnost zejména, když jsou součástí zapékaných nebo pečených pokrmů, též "al forno". Termín "al dente" pochází z italštiny a znamená "na skus" nebo "na zub", odkazuje tak na to, že se těstoviny musí kvůli své pevnosti více kousat. Těstoviny, které jsou uvařeny "al dente", mají nižší glykemický index než těstoviny uvařené do měkka

Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s listy čtenářů.

Nový lidoop překvapil vědce. Příbuzní žijí až za mořem

Zdena Martinová, abicko.cz10. února 2018 • 15:00

Orangutan tanapulský • foto: Andrew Walmsley

Orangutani dnes žijí pouze na dvou indonéských ostrovech. A podle nich se i jmenují: Na Borneu žije ve třech poddruzích orangutan bornejský. Sumatra je domovem mnohem vzácnějšího orangutana sumaterského. Ke dvěma dosud známým druhům orangutanů přibyl nedávno třetí. A připravil vědcům nejedno překvapení.

Orangutan sumaterský žije pouze v severní části ostrova a žádné poddruhy se u něj nenašly. Objev úplně odlišného druhu na témže ostrově je proto doslova bomba!

Pověst nelhala

O tom, že na Sumatře žije jižně od známých lokalit obývaných orangutany ještě jedna malá utajená populace, kolovaly dlouhá léta jen pověsti. V roce 1997 byla jejich existence v oblasti Batang Toru, která leží jižně od známé sopky Toba, oficiálně potvrzena. Už tehdy bylo zřejmé, že se Tito orangutani liší chováním i vzhledem. V roce 2013 se vědcům dostala do ruky kostra jedince, kterého lidé zabili v sebeobraně. Její důkladný rozbor odhalil významné odlišnosti lebky a zubů.

Jiná linie lidoopů

Vědci následně prostudovali geny dalších 37 jedinců ze stejné oblasti a došli k nečekaným závěrům. Orangutani žijící jižně od sopky Toba skutečně tvoří nový druh orangutanů tapanulských Navíc mají geneticky mnohem blíž orangutanům bornejským, od kterých je dělí moře, než k orangutanům sumaterským, kteří žijí o pouhých 100 km severněji na stejném ostrově!

Nejstarší linie

Záhadu vysvětluje historie migrace orangutanů. Jejich předkové přišli na Sumatru z asijské pevniny asi před 8 miliony lety, když byla hladina moře nižší a umožnila cestování po souši. Dorazili do oblasti jižně od sopky Toba, pravděpodobně někam do těsné blízkosti dnešního Batang Toru. Přímými potomky této původní populace jsou právě nově popsaní orangutani tapanulští (Pongo tapanuliensis). Druhý druh orangutanů obývajících Sumatru vznikl asi před 3,4 miliony lety: Tehdy se z populace v Batang Toru oddělila skupina, která osídlila území severně od Toby. Z ní se pak vyvinuli orangutani sumaterští (P. abeli).

Nejslavnější česká zbraň. Samopal vzor 58 nebyl nikdy samopal, v naší armádě slouží přes půl století

V únoru 1959 dostala naše armáda k využití nově „koště“, československou legendu, útočnou pušku vzor 58, nesprávně označovanou jako samopal.

vzor 58 Zdroj: Wikimedia Commons Autor: Jan Hrdonka

Československá lidová armáda byla jedinou součástí Varšavské smlouvy, jejíž základní ruční palná zbraň byla domácího původu. Tou zbraní byl Samopal vzor 58, který ale vlastně žádným samopalem nebyl. Jeho zavedení do výzbroje rozkázal ministr obrany 10. února 1959.

Tato zbraň prokázala za půlstoletí služby svou kvalitou a ve výzbroji české armády zůstává až do dnešních dnů. Ačkoliv v posledních letech dostávají čeští vojáci nové útočné pušky CZ 805 Bren z uherskobrodské zbrojovky, je definitivní konec Samopalů vzor 58 ještě poměrně daleko – ke kompletnímu přezbrojení by mělo dojít roku 2020.

Kde se vzala česká útočná puška

První samopaly sice zavedla československá armáda do výzbroje už krátce po druhé světové válce a už předtím je používali vojáci exilové armády na východě i západě, základní zbraní ale byla ještě v 50. letech opakovací puška. Nový typ zbraně, v době svého vzniku označovanou za samopal (v dnešní terminologii je to ale útočná puška, nepoužívá totiž pistolové střelivo), vyvinuli v druhé půli 50. let v brněnské konstrukční kanceláři a vyráběla ji České zbrojovka Uherský Brod. Armáda na tomto projektu pracovala pod krycím jménem „Koště.“

Slavné české zbraně

Samopal vzor 61 (vyráběn 1962–1993) – osobní zbraň pro vojáky, kteří kvůli jeho velikosti nemohli používat právě zaváděný samopal vzor 58, vznikla na přelomu 50. a 60. let. Zbrojovka v Uherském Brodě ji vyráběla v několika etapách a různých variantách, které se lišily například i ráží. Malý, účinný a spolehlivý samopal používala jak československá armáda, tak policie v řadě zemí. V licenci se vyráběl také v Jugoslávii, celkem jej vzniklo více než 200 000 kusů.

Pistole CZ 75 (vyrábí se od roku 1975) – samonabíjecí pistole z Uherského Brodu patří k nejrozšířenějším zbraním svého druhu na světě. Velká část pistolí, jež navázaly na původní čs. konstrukci představenou v roce 1975, ale vznikla v jiných továrnách. Socialistická armáda totiž trvala při vývoji na přísném utajení, a tak nebyla konstrukce dostatečně patentově chráněna. Ve velkém se tak dnes zbraně založené na CZ 75 vyrábějí například v Číně, Itálii nebo Izraeli. A samozřejmě i v Uherském Brodě, kde v roce 2007 představili miliontou vyrobenou pistolí, jejíž varianty používají vedle českých policistů i ozbrojené složky v Turecku nebo USA.

Kulomet vzor 26 (vyráběn 1925–1941) – československou zbraň, kterou kromě prvorepublikové armády (měla jich 34 000) používaly i ozbrojené síly Rumunska, Bulharska či několika jihoamerických zemí, proslavila nejvíce její verze vyráběná a hlavně používaná ve Velké Británii. Tam totiž čs. konstrukce, upravená na místní střelivo ráže 7,7 mm, uspěla v konkurenci jiných světových výrobců. Vyráběla se v Angliidu a podle míst původu získala jméno BREN (BRno-ENfield). Za druhé světové války ji používali vojáci z Británie i dalších zemí Commonwealthu, jako kořistní zbraň ale sloužila původní čs. verze také v německé armádě.

Houfnice 14 a 14/19 (vyráběna 1914–1934) – lehká houfnice ráže 10 centimetrů patří mezi nejznámější děla z plzeňské Škodovky, která až do druhé světové války patřila mezi špičkové světové výrobce kanónů. Dělo vzniklo pro rakousko-uherskou armádu, která je používala za první světové války. Po rozpadu monarchie bylo ve výzbroji nástupnických států a modernizovaná verze se za první republiky vyvezla do Řecka, Maďarska, Polska či Jugoslávie. Čs. armáda jich převzala přes 600 a ještě v roce 1938 bylo u vojska nejpočetnější zbraní svého druhu. Houfnice se používala ještě za druhé světové války, lafeta jednoho z děl převážela ostatky T. G. Masaryka i Václava Havla.

Lehký tank LT-38 (vyráběn 1939–1942) – tank z produkce pražské továrny Praga je považován za jeden z nejlepších strojů počátku druhé světové války. Československá armáda je už ale do své výzbroje nestihla zařadit, ve velkých objemech je ale pod označením Pz.Kpfw.38(t) používal německý Wehrmacht – tvořily značnou část jednotek, které v roce 1940 dobyly Francii. Celkem jich bylo vyrobeno 1414 kusů, v průběhu války ale byly staženy z prvníliniové služby a na podvozky se montovala protitanková děla nebo vyprošťovací nástavby. Tank sloužil i v armádách Slovenského státu, Rumunska či Maďarska. CT24

Tvrzení přeběhlíků Kimovy roztleskávačky údajně slouží jako sexuální otrokyně

KLDR je ale život severokorejských roztleskávaček a sportovců nejspíš dramaticky odlišný. O zástupcích izolovaného komunistického režimu, kteří na sebe na olympiádě strhli pozornost médií, s agenturou Bloomberg hovořili dva severokorejští "přeběhlíci". Podle bývalé armádní hudebnice jsou roztleskávačky ve skutečnosti sexuálními otrokyněmi.

"Umělecký soubor Severní Koreje sem přijel a předvedl tance a písně a zvenčí se to může zdát jako výborná show.

Také ale musí chodit na večírky a poskytovat sexuální služby," řekla dvaačtyřicetiletá Li So-jon, která z KLDR utekla před deseti lety. "Chodí na večírky politbyra a musejí tam s funkcionáři spát, i když nechťejí," uvedla.

Kim Hjong-so Severní Koreu opustil v roce 2009 společně se svým synem, který se závodně věnoval lyžování. "Jedním slovem, atleti jsou sportovními otroky Kim Čong-una. Stejně tak trenéři," řekl. "Protože v Severní Koreji je režim a Kim Čong-un celým světem. Sportovci a roztleskávačky jakbysmet. Všichni jsou otroci Kim Čong-una a Severní Koreje," dodal čtyřiapadesátiletý Kim.

Bloomberg podotýká, že výpovědi těchto osob jsou založeny na zkušenostech starých už nejméně deset let, zároveň "není důvod myslet si, že by se praxe severně od hranic dramaticky změnila".

Je roztomilé, že Britové teď žádají státy EU o pomoc, řekl Kmoníček

„Rusko s největší pravděpodobností obnovilo program, kdy se likvidovali lidé v zahraničí,“ myslí si český velvyslanec ve Spojených státech Hynek Kmoníček a přiklání se k tomu, aby Praha vyhostila nejvýše dva ruské diplomaty. Žádost Británie o solidaritu zemí EU mu však ve světle brexitu přijde „roztomilá“.

Kmoníček v nedělních Otázkách Václava Moravce uvedl, že vyhoštění ruských diplomatů považuje za projev nesouhlasu, ale nikoli v souvislosti s pokusem o vraždu Skripala, který podle něj nebude nikdy uspokojivě vyřešen. Britům podle něj vadí, že jsou jediná ze třech zemí, kde končí ruští oponenti a zároveň jsou zde často zavraždění.

„Znamená to, že Rusko s největší pravděpodobností obnovilo program, kdy se likvidovali lidé v zahraničí,“ řekl Kmoníček s tím, že se Británie v takovém případě ukázala jako slabý článek. Poukázal na to, že k vraždě odpůrců ruského režimu nedochází tak často ve Spojených státech ani v Německu.

Kmoníček upozornil, že se jedná o případy týkající se pouze Velké Británie, a tak by se na celou věc mělo nahlížet. Britové Českou republiku sice podle něj požádali o solidaritu, ale neznamená to prý, že máme plně vyhovět jejich požadavkům. Podle Kmoníčka by tedy stačilo, aby Česko vyhostilo nejvýš dva ruské diplomaty.

Kdyby jich vyhostilo víc, hrozilo by podle něj, že Rusko se zachová stejně. „Vyhostí stejné množství diplomatů jako my, a protože je nás asi tak sedmkrát méně, sedmkrát rychleji se dostaneme do stavu, kdy už tam zbyde jen velvyslanec Pivoňka, který může zavřít a zhasnout,“ upřesnil Kmoníček.

Sám by se tedy přiklonil k řešení, aby západ požadoval záruky, že se podobné útoky nebudou v zemích EU a NATO opakovat.

Místopředseda Evropského parlamentu Pavel Telička nicméně tohle řešení považuje za nedostačující. „Kdybychom hovořili o jednom, dvou nebo třech, tak si myslím, že se nám spíš v Moskvě vysmějí,“ řekl Telička. Počet diplomatů, kteří by podle něj měli být vyhoštěni, ovšem nekonkretizoval.

Telička se také vrátil k nařčení Ruska, podle něhož jed Novičok použitý při útoku na Skripala, byl z Česka. Europoslanci vadilo, že se k celému incident dostatečně rázně nepostavil prezident republiky Miloš Zeman.

„Hlava tohoto státu posílá Putinovi gratulační dopis a zve ho sem,“ uvedl Telička s tím, že mu to připadá nepatřičné.

Někdejší ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta Kmoníček pak vysvětloval, že dopis mohl být napsaný dřív, než Česko obvinila ruská strana. „Je to samozřejmě problém toho, že člověk v jednom kontextu ten dopis píše a v druhém kontextu odchází. Je tam třeba velká diplomatická setrvačnost,“ uvedl Kmoníček.

Telička mu pak oponoval, že Zeman na sebe nechal plivnout a zároveň by se měl snažit nějak „zachovat vůči českým spojencům a vůči českým občanům“.

Podle České televize pracuje aktuálně na ruské ambasádě v Česku 122 zaměstnanců, z nich je 45 diplomatů. České velvyslanectví v Rusku má přitom 56 zaměstnanců a mezi nimi pouze 16 diplomatů. bja,iDnes

Potkají se tři sekretářky. Ta jedna povídá: „Našla jsem v šéfově zásuvce kondom.“ Ta druhá na to: „A já mu ho propíchla.“ A ta třetí omdlela.

Žena: "Dneska ráno v metru tři chlapi vstali, aby mi uvolnili místo." Muž: "A vešla ses?"

Největší hrozbou je pro nás Rusko, je mistrem hybridních válek, varuje generál Šedivý

Největší bezpečnostní hrozbou pro Česko je v současnosti Rusko a jeho hybridní války. V **Interview ČT24** to řekl armádní generál a bývalý náčelník generálního štábu Jiří Šedivý. Podle něj je první fází snaha o destabilizaci společnosti například šířením nepravdivých zpráv a znejišťováním občanů – což poznalo už i Česko. Bránit se novým hrozbám se podle něj země teprve učí.

„Pro nás největší nebezpečí je hrozba, která vychází z Ruska a někdy nevyzpytatelných kroků, které Rusko provádí. Připomněl bych nedávné cvičení Západ 2017, kde byli Rusové a Bělorusové a které bylo i Ruskem prezentováno poměrně zvláštním způsobem, že tam bude asi necelých dvacet tisíc vojáků. A my jsme všichni věděli, že tam bude téměř sto tisíc vojáků,“ říká Šedivý.

Předseda vojenského výboru NATO Petr Pavel loni v listopadu řekl, že Česko ruskou hrozbu relativizuje. Šedivý s tím souhlasí a připomíná, že Rusko do dění v Česku výrazně zasáhlo už před deseti lety.

„Rusko už nám to jednou předvedlo v roce 2008, kdy poměrně velmi efektivně změnilo názor české veřejnosti proti americkému radaru. Víc než 70 procent našich občanů chápalo americké vojáky jako cizí vojáky, a ne jako spojence,“ uvádí.v

Odkaz Zdroje jsem měl, ale někdo se mi vloupal do počítače, říká autor dezinformací. Lživé e-maily cílily na seniory

„Rusové jsou mistři ve vedení hybridních válek. V první fázi to je destabilizace společnosti, různé neověřené zprávy, které dovedou jít tak daleko, že skutečně až znejistí společnost, znejistí organizace, sníží důvěryhodnost státní správy apod. My máme skutečně obavy, že to může probíhat i na území ČR,“ upozorňuje.

Větší riziko podle něj hrozí například pobaltským zemím, kde jsou početné ruské menšiny. Vliv by však případný konflikt měl i na Česko. „Kdyby došlo dokonce k ozbrojeným pokusům dostat se třeba k důležitým územím, objektům a podobně, tak musí být ČR připravena podle článku 5 Severoatlantické smlouvy zasáhnout ve prospěch našich spojenců. Pokud budeme mít – a teď budeme mít – vojáky v Pobaltí, pak by se dostali do fyzického kontaktu potenciálně s ruskými vojáky

Obraně proti novým hrozbám se učíme

Bránit se proti novým hrozbám si podle Šedivého Česko teprve zvyká. „I my se učíme a začínáme odhalovat metody, které jsou používány ruským protivníkem, pokud to tak můžeme nazvat. První krok je, že jsme demonstrovali svoje odhodlání, kdykoliv a kdekoliv by se Rusové pokusili o takový krok, jako byla destabilizace východní části Ukrajiny, případně anexe Krymu, zasáhnout ve prospěch našich aliančních partnerů,“ uvádí.

Příkladem podle něj jsou prapory, které jsou symbolicky umístěny v jednotlivých státech na východě Severoatlantické aliance.

Česko už přijalo řadu opatření proti kybernetickým hrozbám. Loni v létě například vznikl nový Národní úřad pro kybernetickou a informační bezpečnost. „Řada útoků v kybernetické oblasti byla vedena pravděpodobně z území Ruska, Estonsko je typickým příkladem,“ připomíná Šedivý jeden z nejzávažnějších případů.

V Estonsku před několika lety útoky na mnoho dní ochromily vládní a obchodní stránky. A to poté, co se Estonci rozhodli ze své metropole odstranit kontroverzní památník Rudé armády, proti čemuž Rusko neúspěšně protestovalo. Do vyšetřování se tehdy vložilo i NATO, mnoho stop vedlo právě do Ruska.

„Rusové jsou na to skutečně ‚mistři‘, což je pochopitelně problém a bylo by dobře, kdybychom byli mistři my. Debata, která je ve Spojených státech, zda Rusko ovlivnilo prezidentské volby, debaty, které se týkají podpory radikálních stran v západní Evropě, jestli do toho Rusové nějakým způsobem zasahovali, jestli jsou schopni ovlivňovat různé sociální sítě a předávat informace, které jsou falešné nebo smyšlené. Tam Rusové mají náskok před námi a my ještě musíme najít cestu, jak eliminovat takovéto útoky,“ říká.

„Rusko se střední Evropy nevzdalo, Čína si z nás udělala dveře do Evropy“

Bezpečnostní informační služba loni uvedla, že největším rizikem jsou v Česku ruské a čínské tajné služby. „Vždycky se jedná o to, zaprvé získávat informace, zadruhé ovlivňovat společnost a zatřetí narušovat spojenecké vztahy,“ vysvětluje Šedivý.

„Faktem je, že Rusové jsou přesvědčeni, že střední Evropa je jejich doména, kterou ztratili po roce 1989 a po rozpadu Sovětského svazu. Ale pořád mají tendenci, aby ovlivňovali nejen Českou republiku, ale týká se to i Slovenska, Maďarska a Polska, i když tam je situace trochu jiná. Střední Evropa je pro ně cílem, kterého se nebudou chtít vzdát,“ míní.

Motivace Číny je podle něj trochu odlišná. „Číňané si z České republiky udělali dveře do Evropy. A uvidíme, jak se nám podaří využít tu otevřenou náruč, kterou jsme jim poskytli, i v náš prospěch. Protože to zatím vypadá tak, že ta cesta je pouze jednosměrná,“ dodává armádní generál a bývalý náčelník generálního štábu Jiří Šedivý. CT24

Oslavy maršála Radeckého už nebudou. Armádě vadil historický ráz akce

Z tiskového prohlášení, které dnes zaslal médiům pořadatel oslav maršála Radeckého v Olomouci Libor Gašparovič, je jasné: Oslavy maršála Radeckého, tak jak je známe, v Olomouci už nebudou. Podle Gašparoviče za to může Armáda České republiky, která se snažila z oslav vyškrtnout postavu maršála Radeckého.

"Neumíme a snad ani nechceme v této chvíli tvrdit, že natrvalo, ale rozhodně se tato akce v roce 2017 v Olomouci v podobě, jak jsme na ni byli zvyklí, neuskuteční," uvedl Gašparovič.Tato mezinárodní přehlídka vojenských hudeb se konala v Olomouci bez přerušení od roku 2001 a v loňském roce proběhla již po patnácté.

"Vždy jsme si navázaných partnerských vztahů a jejich podpory nesmírně vážili, neboť jsme si byli vědomi, že bez této pomoci nemá akce naději na přežití. Přesto, nebo právě proto jsme nikdy neupírali našim partnerům právo na změnu postoje, názoru či stylu spolupráce. Respekt byl vzájemný -

krom jiného se totiž opíral o něco jako „duševní spříznění“. Věděli jsme všichni kde, kdy, s kým a hlavně proč si maršála Radeckého v Olomouci připomínat. Nikdo za celou tu dlouhou dobu „účast“ slavného vojevůdce nepochybnil," tvrdí pořadatel.

Podle jeho slov byla už od začátku myšlenka pravidelného připomínání tohoto našeho významného rodáka postavena na vzájemné evropské pospolitosti, vyjádřená našim začleněním do struktur Evropské unie a Severoatlantické aliance. "Do zdí staroslavné Olomouce jsme zvali hosty, abychom nejen projevíli dobrou vůli a radost ze setkání, ale i sami sobě prokázali, že jsme z evropského kontinentu nikdy neodešli, jen jsme o něm neměli vše vědět. Cítili jsme potřebu přihlásit se k odkazu našich předků, kteří byli již dávno před těmito okamžiky pravými Evropany, přitom hrdými Čechy a současně vyjádřit sebevědomou národní hrdost a úctu k obětem našich vojáků. V našem případě prostřednictvím umění ve formě vystoupení pestřých vojenských hudeb, které tak výrazně ovlivnily vývoj a úroveň vojenského muzikantství na celém světě," říká.

Armáda nechtěla postavu Radeckého

Podle něj se změnil postoj k původní myšlence scénografického začlenění historické postavy Radeckého, především ze strany hlavních a důležitých partnerů, jež v neposlední řadě věnovali akci dlouholetou přízeň. Představitelé armády se údajně rozhodli oslovit dosud partnera akce - statutární město Olomouc s jinou, byť obdobnou akcí za účasti mezinárodních vojenských kapel bez postavy maršála Radeckého. "Tyto dvě instituce posléze společně podepsaly vzájemnou smlouvu, ve které tento svůj záměr potvrdily," říká Gašparovič.

Sám již v loňském roce zaregistroval snahu zástupců Armády České republiky o programové eliminování postavy maršála Radeckého. "Po složitém jednání jsme přistoupili k ústupkům a akceptovali změny vůči armádě tak, aby divák

programový posun nikterak nepostřehl," tvrdí. "Zatímco diváci změny nepocítili, naše nově získané zkušenosti, způsob vzájemné partnerské komunikace, pocit ztráty respektu v odborné i v osobní rovině a hlavně neustále se zvyšující tlak na vytlačení a odstranění postavy maršála Radeckého, nás dostával do pořád nepříjemnější situace," dodává Gašparovič. Hanácký večerník

I přes veškerou snahu však prý jeho argumenty zástupci těchto institucí již nebyly ani v následujícím období akceptovány, a protože oslavu bez jejich podpory nelze realizovat na úrovni let minulých, rozhodl se ustoupit a respektovat názor smluvních stran.

Některé automobily přitahují pavouky

Když si lidé kupují nový vůz, obvykle berou v úvahu takové faktory, jako je cena či spotřeba paliva. Ale přinejmenším v **Austrálii** by měli vzít v potaz ještě jeden klíčový prvek, pokud tedy nechtějí neustále bojovat proti rojícím se pavoukům, napsal zpravodajský server **news.com.au**.

Vědec z australského Queenslandu zjistil, že vibrace některých druhů vozů dráždí pavouky natolik, že nedokážou odolat a musí se seběhnout k jejich zdroji. Doktor Robert Raven je arachnolog, tedy odborník na pavouky Queenslandského muzea. A dobře zná jev, který je noční můrou každého arachnofoba: záplavu pavouků sbíhajících se k jeho vozu běžícímu na volnoběh.

Pavouci jsou velmi citliví na vibrace a něco, jako starý motor vozu 4WD, tedy s přidatelným pohonem všech kol, dokáže natolik přetížít jejich smysly, že zapomenou na pud sebezáchovy a běží ke zdroji potenciálního nebezpečí.

"Když například necháte starší vůz s naftovým motorem běžet na volnoběh na písku v horkém dni, nahrnou se k němu pavouci, kteří by se jinak za denního světla ani nehnuli. Vibrace motoru je totiž značně rozruší," vysvětlil doktor Raven. "Abych tohoto efektu docílil, úmyslně jsem si pořídil starý dieselový vůz. Protože ty novější běží příliš tiše a hladce," dodal.

Podle jeho slov je pravděpodobné, že pavouci se běžící schovat do "bodu nula" mezi koly vozu, kde - stejně jako třeba v oku hurikánu - mohou najít úlevu vibrací, které považují za hrozivé. Vůz běžící na volnoběh je natolik účinným způsobem přilákání pavouků, že ho doktor Raven často používá jako způsob, jak nachytat exempláře jednotlivých druhů pro vědecké účely.

"S pomocí této metody získáme větší počet druhů, než s využitím jakékoli jiné metody sběru, ať už jde o vizuální hledání, pasti či postřik sprejem," uvedl. "Toto je nejlepší způsob, protože se k vám začnou sbíhat z děr v zemi, zpod kůry stromů, anebo z jejich větví."

Podle doktora Ravena jde o dost běžný jev, který si ale mnoho lidí vůbec neuvědomuje. Setkala se s ním i zděšená matka, která si k doktoru Ravenovi přišla pro radu, zda může žalovat školu svého syna, když v aktovce objevil živého pavouka slídáka.

"Na to jsem se jí zeptal: 'Máte starší SUV s pohonem na naftu? A necháváte ho ráno chvíli běžet na volnoběh?' Nijak mě nepřekvapilo, když na obě otázky odpověděla kladně," dodal. Následně zjistil, že syn odložil aktovku na chvíli vedle vozu běžícího na volnoběh. Pavouk přilákaný vibracemi do ní vběhnul, a nechal se odvézt do školy. Tyden

V noci, po 44 letech manželství žena cítí, jak ji manžel hladí tak, jak to už dlouhá léta neudělal. Začal hladit její vlasy, pak sjel dolů podél páteře ke kříži. Pak přišla na řadu ramena, pak krk, prsa a zastavil se na břiše. Pak jeho ruka pokračovala na vnitřní straně levé paže, dotýkala se kyčle a pak se spustila kolem hýždí a okolo levé nohy až po lýtko. Následně odcestovala zpět na stehno a zastavila se okolo pasu. Pak muž udělal to samé na druhé straně, náhle se zastavil, otočil se na bok a aniž by řekl jediné slovo, zapnul televizi. Jelikož všechno toto laskání dělalo manželce dobře, tak se ho láskyplně zeptala: " Zlato, bylo to nádherné, proč jsi přestal? " On zamumlal: " Našel jsem ovladač ... "

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

Wisteria Place caffe,
156 Megalong Street, Leura
Te,," 0421 335 835
Otevřeno: **ve čtvrtek v pátek a v sobotu**
od 17.00 do 21.00

Restaurace "Boutique B Brasserie" skončila

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzervují.
Sydney

Blue Danube v Country Clubu, Kemps Creek (Pa-Ne)
Bazaar v St. Leonards, obědy, každý den
Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)

Melbourne

Sokol , 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Gold Coast

Prague (nevím kde je)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

DENTIST

Dr.Goran Pechanats.

100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273

check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00

full porcelain crown \$1100

We accept vouchers from dental hospital

09/IX/16

Služby nejen pro studenty

NAATI akreditována prekladatelka/tlumočnicka
z a do Slovensciny. Preklady s peciatkou, akceptovane
na kazdom urade. Legalny business zalozeny v Australii.

Dobre ceny. Kontakt: denisa.rinak@gmail.com

Tel.: +61 459 470 424

05/03/2017

Education, Immigration & Travel Consultancy

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením
studentského vísa a vyberem spravne skoly.

V Sydney provozujeme největší česko-slovenské
studentské centrum. Jste turisti ci studenti a mate
zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši
studenti mají zdarma k dispozici vizove konzultace,

design studia a zadosti o studentská visa, wifi,
multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd.

Zklamal Vás přístup jiných agentur?

Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho
studentského víza?

Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje?

Chcete zdarma využívat našich služeb?

Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol
a univerzit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční
ceny!

Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a
ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura
v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství.

Číslo imigrační licence: 0208424 Česky mluvící,
0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky
mluvící Kontakt: Marek, Peter nebo Michal,
sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízi bezkonkurencne nejlevnejsi cestovni
produkty po Australii, Novem Zealandu,
Asijskopacificke oblasti (Fiji ...), ale take letenky do
vsech destinaci sveta vctne Ceske a Slovenske
republiky. Travel agency licence: 2TA07248,

Kontakt: Stanka nebo Lenka,

travel@australiaonline.eu

Navštivte naši kancelář AustraliaOnline /

Australiaonline Travel

Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000

Contact:

Education section: 02 – 9003 0455

Immigration section: 02 – 9003 0466

Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu

www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia

01/IX/18

Study. Work. Travel.

Information Planet je již na trhu 22 let.

Máme 7000 studentů ročně, 200 zaměstnanců, 48
kancelář v Evropě, Jižní Americe, Austrálii i
Kanadě.

Nabízíme: Zdarma k dispozici naše studentská
centra v Austrálii kde jsou Česky a Slovensky
mluvící zaměstnanci

Komplexní služby: Pomoc s prací,
Imigrační služby přes registrované imigrační
agenty, Vlastní ubytování za zvýhodněné ceny
Cestovní kanceláře , Akce a školení a ostani služby
Mame 5 kancelář v Austrálii :

www.informationplanet.com.au

Sydney Centrum: Level 3/484 Kent st, Sydney 2000
kontakt: +61 2 9283 6161

Víza a školy: Veronika Badurová, Olga Romanová

email: europe@informationplanet.com.au

Sydney Manly: 41A The Corso, Manly 2095 ,

kontakt: +61 2 9977 0499

Melbourne: Suite 102, 365 Little Collins Street

„Melbourne, 3000, + 61 3 9939 9400

Brisbane: Level 2, 226 Albert Street , 4000

Brisbane, kontakt : +61 7 3003 1134

Perth: Level 4, 23 Barrack Street, Perth - Perth,

6000, kontakt: +61 8 9221 8022

Naše kanceláře v Evropě :

Praza a Brno -www.informationplanet.cz , email:

info@informationplanet.cz ,kontakt +420 222 524 035

Bratislava , Presov a Košice www.informationplanet.sk

email: info@informationplanet.sk , tel. +421 911383138

25/III/18

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo

P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

<http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au>

Principal: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,

(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principal: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;

0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School

of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -

info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian

Association in Canberra and Region,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan

NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda**.

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@cslklubqld.org.au

President Mr.Frank Caroli; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: cslklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bílková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovičko.

Československý klub v SA,

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovak Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**“

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepek**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor

+ Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydáva štvrťročne **Slovenské zvesti**.

Združenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské združenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Generální Konsulát České republiky,

p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka,

169 Military Road, Dover Hights , 2030

phone: 02 9581 0111 fax: 9371 9635

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzove

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

naseho generalního konzulatu je **0402 312 806**

nebo **0401 547 584** {pouze náhradní číslo}.

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane

honorárny konzul: Michal Horváth

adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,

Queensland 4000, Austrália

tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honorár.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria

3165, Austrália

tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837

mobil: 0421 635052;email:eugenia.mocnay@gmail.com

Honorárny konzulát Slovenskej republiky v Sydney

honorárny konzul: Milan Neklapil

adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord

Street, Botany, NSW 2019

tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21

email: consul@hcsr-sydney.org

Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande

honorárny konzul: Peter T. Kiely

adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers

Centre, 188 Quay Street, Auckland

tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338

email: kiely@krc.co.nz

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755

Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

<http://www.mzv.sk/canberra>

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291 Každou druhou nedeli o 10,15 hod. **Česká Mše Svátá** Každú štvrtú nedeľu o 11,30 hod. **Slovenská Svätá Omša** Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svätá Omša** Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou tretí neděli v měsíci je mše svatá v 11, ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620 www.beseda.org.au. otevreno prvni a tretí sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney, 320 Devonshire Road, Kemps Creek PO Box 330 Kemps Creek 2178; www.cscountryclub-sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com, otvírací hodiny: Pat.od 18 hod, Sob, od 17 hod, Ned, od 12hod. Tradiční Ceska a Slovenska jidla v restauraci „**Blue Danube**“.. Velký vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholickych napoju. Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, 0402 398 168 nebo na Facebook:

Organizácie „Jednoty Cyrila a Metoda“ a katolícky kostol Sydney

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 www.skcsydney.com

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglin Street, Brompton tel.: 08 8346 4181 P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Věra Zlatá

Každé druhé poslední úterý v měsíci od 13.00 hod Lunch, vaří Alena Špiroch, Jan Sedlák, Vlasta Šustek; Tři chody za \$20.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

On air: Digitální vysílání DAB+ SBS3, čtvrték 17-18h

On demand: Internet, smartphone SBS Radio App, podcast

Digitální terestriální vysílání v těchto městech:

Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane, Darwin

Poslouchat lze i na digitální TV

W: www.sbs.com.au/czech

F: facebook.com/SBSszech

T: twitter.com/SBSszech

E: czech.program@sbs.com.au

T: 02 9430 2723 (Filip Koubek)

A: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

M: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedeľu v **Sydney** od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 16 dubna Léta Páně 2018.

Soros

Cenzura prolomena. TV Prima jako jediná odvysílala šokující informace o Georgi Sorosovi Česká televizní stanice Prima se jako jediná tomuto tématu věnovala a zjistila, že Soros pomocí neziskových organizací ovlivňuje zásadním způsobem politiku. Web DCLeaks, poukazuje na poměrně kontroverzní praktiky jednoho z nejbohatších lidí na světě – miliardáře maďarského původu George Soroše. Zveřejněné stránky ukazují na to, jak se Soros prostřednictvím některých svých projektů, především pak nadace Open Society Foundations, pokoušel ovlivnit volby v Evropě v roce 2014. Ukazují také na údajné ovlivňování politiků, kteří se Sorošem nesouhlasí nebo naopak na to, jak finančně podporuje ty, kdo s ním souzní. Takovým příkladem byla například i neúspěšná zkompromitovaná americká prezidentská kandidátka Hillary Clintonová. Web DCLeaks rovněž zveřejnil dokumenty týkající se výdajů nadace spojených s volební tematikou v jednotlivých státech Unie.

Miliardář měl podle uniklých dokumentů rovněž tahat za nitky při volbách do Evropského parlamentu v roce 2014. V dokumentech měla být obsažena i jména několika evropských poslanců, kteří mají blízko miliardářovým ideám. Na těchto seznamech byla také jména dvou českých europoslanců – Martiny Dlabajové (ANO) a Jiřího Maštálka (KSČM). A kdo je propojen v ČR s neziskovou organizací OSF? Níže uvádíme ty nejzajímavější osoby, které byly v některou chvíli členy správní rady Nadace Open Society Fund Praha. Šimon Pánek (Člověk v tísni) Jiří Pehe (účastník Bilderbergu, bývalý poradce prezidenta Havla) Daniela Drtinová (DVTV) Erik Tabery (Respekt) FTV Prima : <https://play.iprima.cz/zpravy-ftv-prima>

Czechoslovak Country Club Sydney - 22.4.

a **Lenka Muchová**

Vás zvou na společné setkání

PRAGUE PLAY REUNION

22.4. 2018 od 3:00PM v Czechoslovak Country Club Sydney

Stanete se svědky obnovené video premiéry, a současně tak i derniéry, krajanského divadelního představení po 20ti letech!

Uvidíte zachráněný video záznam představení „POSTCARDS FROM THE CZECH REPUBLIC“ - známý též jako „Where my home is“ - provedený před dvaceti lety našinci v Bondi Pavillionu a zaznamenan a vysílán tehdy ABC TV.

Budou též vystaveny dobové fotografie i originální součásti kostýmů.

Vy kdo jste byli u toho, znáte někoho kdo byl u toho, pozvěte, přijďte - i vy kdo jste u toho nebyl! A kdo jste nestihl před časem v Sokole máte poslední příležitost stát se svědky něčeho, co by vám nemělo ujít. A u toho přeci musíte být!

Czechoslovak Country Club, Kemps Creek

Dětský den-Táborák,

29-4-2018 nedele, 11.30am - 6pm

***Noc carodejnic** Witch carneval -setkani carodejnic,bosorek a kouzelniku.*

Detsky program: bude Taborak-opekacka pri ohni, Work shop pro deti: loutky - carodejnice ,omalovanky.

Kostymovy detsky - disco karneval. Rej carodenic, bosorek, jezibab, kouzelniku a Harry Potter kostymu. Kratka scenka loutkového divadla “ Rusalka a jeziba”.

Vyherce za nejlepší decky maskarní kostym dostane cenu.

Dny mého života:

Zastřelený manžel, vyhnanství na ruském severu. Vychází lágrová próza Helly Frischerové

Jaroslav Šajtar Reflex

Nakladatelství Academia a Ústav pro studium totalitních režimů loni v edici *Paměť* vydaly vzpomínky prostějovské rodačky Heleny Frischerové. Autorka přezdívaná Hella ve ***Dnech mého života*** zachycuje nejhorších deset let své existence.

Helena Frischerová prozaičce, teatroložce a dlouholeté lágrové vězenkyni Tamaře Petkevičové napsala: „...listopad je pro mě už dávno nejnesnesitelnějším měsícem, to kvůli sedmatřicátému.“ Není divu. Tehdy ji totiž i s manželem Abrahamem zatkli. Stalo se tak v době, kdy v Sovětském svazu vrcholily nevidané čistky a politické represe, jež se do análů zapsaly jako „velký teror“. Právě v té době se román Jiřího Weila *Moskva-hranice* (vydaný v témže roce v nakladatelství Družstevní práce), v němž Helena Frischerová poskytla předobraz ústřední postavě Ri, setkal s ostrým odsudkem.

Jedno zastřelení, jedno vyhnanství

Zatímco Hellina manžela navrhlo 3. ledna 1938 vojenské kolegium Nejvyššího soudu SSSR odsoudit k trestu smrti zastřelením a konfiskaci veškerého majetku, 16. ledna soud proběhl a ještě téhož dne byl rozsudek vykonán, Hella vyvázla o něco lépe: 29. prosince téhož roku ji na základě čerstvého, neblaze proslulého paragrafu 58 trestního zákona o „kontrarevoluční činnosti“ odsoudili „jen“ k deseti letům v nápravně pracovních táborech. Trest si odpýkala v lágrech na Dalekém severu – v Komiské autonomní sovětské socialistické republice. O tom, že v té době ještě vůbec nevěděla o manželově smrti, svědčí právě její próza ***Dny mého života***, z níž vyzařuje ono známé rčení: Naděje umírá poslední.

Velký teror? Horší než Hitler

Leningradské spisovatelky Nina Gernětová a Enna Alenniková vybízely Hellu ještě před rokem 1956, než se vrátila do Moskvy a kdy Nikita Sergejevič Chruščov na XX. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu odhalil, pravda, až bezmála tři roky po generalissimově smrti, Stalinův kult osobnosti, aby psala o všem. Tedy i o tom, jak se nechala poblouznit idejemi komunismu.

Helena Frischerová však svou pozoruhodnou prózu začala až vlastním transportem. Zážitky z nekonečných deseti let utrpení a rozčarování dokázala zhustit do nikterak objemné knížky. Prokázala při tom jasnozřivou paměť a bystrý úsudek. Už jen kvůli tomu stojí za to pozorně si přečíst Hellino svědectví o první dekádě jejího „druhého života“, jak deset let strávených v gulagu charakterizovala. Je literárně vyspělým zachycením doby, kterou by zarytí stalinisté nejráději vymazali z paměti, nebo ji aspoň přelakovali na růžovo, jak také často dělávají. Ač to nechtějí slyšet, je totiž nezvratným faktem, že v dvouletí „velkého teroru“ (1937 až 1938), jenž Hellina manžel stejně jako statisíce jiných připravil o život a ji – stejně jako milióny jiných – uvrhl do lágru, se stalinský model budování socialismu projevil jako mnohem vražednější než Hitlerův národní socialismus. Mnozí levicovní intelektuálové k tomuto poznatku zůstávali zatvrzele hlouší. Už proto jsou tituly jako *Dny mého života* potřebné jako sůl, neboť nic není tak děravé jako lidská paměť.

Pokud vás zajímají další podobné příběhy, navštivte stránku Paměti národa. Neuděláte chybu. Některá vyprávění mohou potočit zažitými představami i informovaných čtenářů. Například zpovídaný Jan Macháček, člen Plastic People of the Universe a dnes význačný ekonomický analytik, zde o normalizačních letech přiznává: Dělalí jsme to, co jsme chtěli. Takovou legraci jako v disentu si dnes už ani nikdo neumí představit.

Jarmilu Pláténíkovou, která přežila mučení v zajatecké části pracovního tábora, čeká po osvobození republiky hořké vystřízlivění. V tramvaji totiž identifikuje vrchního dozorce z lágru, ale přivolaná policejní hlídka jej musí pustit, protože jde v současnosti o vysoce postaveného soudruha.

Výroky dětí jsou lepší než vtipy !!

- 1.. Strašně jsem se lekl, když maminka onemocněla, protože jsem si myslel, že nám bude vařit tatínek.
- 2.. Na maminky se nemá křičet, protože jsou prospěšné.
- 3.. Když se dva lidi do sebe zamilují a poprvé se políbí, hned se zhroutí a nevstanou aspoň hodinu, ale možná i dýl.
- 4.. Sestra zase měla na vysvědčení samé jedničky. Vsadím se, že mi to dělá naschvál.
- 5.. Babička je tlustá, protože je plná lásky.
- 6.. Strašně bych si přála ještě bratříčka, ale máma stále používá tampón...
- 7.. Čím je člověk starší, tím jsou jeho zuby dražší.
- 8.. Holky neumí čůrat ve stoje, protože nevědí co si mají držet.
- 9.. Když babičku bolely zuby, dá je do skleničky.
10. Já už nemám babičku: zasadili jsme ji na hřbitově.
11. A musejí se maminky pást, aby jim z prsou teklo mléko?
12. Švýcarské krávy využívají v první řadě na výrobu čokolády.
13. Obyvatelé Sardinie se nazývají sardinky.
14. Aby to bylo dobré, sestřičky v nemocnici musejí být sterilní.
15. Lékaři říkají, že nejhorší jsou smrtelné choroby.
16. Když se mi narodil bratříček, dali ho do akumulátoru.
17. Nejužitečnější zvíře je prase. Každou jeho část můžeme zužitkovat: přední a zadní část jako maso, kůži na boty, ze srsti kartáčky a jeho jménem můžeme dokonce i nadávat.
18. Nejsem pokřtěný, ale očkovaný jsem.
19. Nevím kolik je mi roků, protože se to stále mění.
20. V mamčině bříšku je miminko, jenom nevím, jak ho spolkla.
21. Akvárium je vlastně malé moře, ve kterém plavou domácí rybičky.
22. Výživné je plat dětí, když se otec odstěhuje z domu.
- 23.Každá ryba vyrábí jikry, ruské ryby i kaviár.
- 24.Krávy nemohou rychle běhat, aby jim z vemená nestříkalo mléko.
- 25.Muži u nás se můžou oženit jen s jednou ženou. Tomu se říká monotónní.
- 26.Nechápu, proč se mamka hněvá, že jsem rozbil vázu. Stejně byla stará a dokonce čínská, kdyby byla aspoň naše.
- 27.Poloostrov je takový ostrov, který úplně nedokončili.
- 28.Babička se odstěhovala na druhý svět. Takže už i já budu mít někoho v cizině.

Češi jsou terčem masivního psychologického útoku ze strany Ruska

Pavel Šafr Svobodné forum

Také jste se v posledních letech mnohokrát ptali, co se děje s naší společností? Jak je třeba možné, že v kdysi klidných rodinách panuje vyostřený názorový konflikt ohledně migrace a vztahu k jednotlivým politickým lídrům? Jak je možné, že se tak ostře a nenávisťně staví lidé na venkově k lidem ve velkých městech a zejména k Pražanům? Jak je možné, že tradiční demokratické strany a tradiční autority zaznamenaly strmý pád důvěryhodnosti? A jak je možné, že lidé v masovém měřítku věří naprostým nesmyslům a vzájemně se hecují k nenávisti k neexistujícím uprchlíkům a k islámu, s nímž nemají žádnou zkušenost? A jak je možné, že jsou Češi nejméně spokojeni se členstvím v Evropské unii, třebaže právě oni získali ze západu ohromné investiční prostředky a zaznamenali výrazný a všestranný civilizační a ekonomický vzestup?

Vysvětlení je prosté. Před britskou parlamentní komisí při vyšetřování obřího zneužití dat z Facebooku potvrdil whistleblower Christopher Wylie, že firma Cambridge Analytica, obviněná z ovlivňování voleb v mnoha zemích světa, působila i v České republice. Za projekty, které u nás realizovala přitom dostávala zaplacen o ruské ropné společnosti Lukoil, pro kterou dříve pracoval poradce prezidenta Miloše Zemana Martin Nejedlý.

Analytická firma Cambridge Analytica dokáže na základě dat získaných z Facebooku určit typologii uživatelů a umožnit svému klientovi, aby správně zacílil svoji komunikaci a poslal konkrétním lidem vzkazy, které zaberou. Vedení firmy přitom samo uvádí, že své služby poskytla i během volebních kampaní v České republice. Jinak je obviněná z manipulace lidmi během prezidentských

voleb v USA a v také v kampani před referendem o brexitu ve Velké Británii.

Metody firmy Cambridge Analytica (CA) jsou téměř geniální. jedná se o takzvanou psychografii, neboli rozdělení uživatelů Facebooku podle jejich psychologického profilu. Dalším důležitým pojmem firmy je „behaviorální mikrotargetování“. Společnost naznačuje, že dokáže předvídat „potřeby“ lidí a umí projektovat, jak se budou tyto potřeby časem měnit. Politickým stranám či marketingovým expertům umí poskytnout „lepší a diskrétnější pohled na své klíčové publikum“. Podle jedné z ředitelk CA Sashy Issenbergové může tato firma zjistit o konkrétním jednotlivci i takové věci, které možná ani sám o sobě neví. Jinými slovy, jedná se o specialisty na manipulaci s veřejností. A tyto služby si u vytěžování možností českého Facebooku objednává ruská naftová společnost.

Skandál kolem tunelování dat z Facebooku a jejich zneužívání v politickém marketingu nám tedy přinesl stěžejní informaci o fenoménu, který je třeba jasně pojmenovat. Ruské subjekty spojené přímo s ruskou autoritativní vládou Vladimíra Putina využívají sofistikovanou analytickou firmu ve své setrvalé snaze o podlomení morálky obyvatelstva v České republice. Spolupráce s firmou CA je nepochybně jen špičkou ledovce. Psychologický útok je veden jak skrze Facebook, tak skrze metodu řetězových e-mailů, dále skrze dezinformační a antizápadní weby a skrze konkrétní osoby, jež umí komunikovat s bezbrannější a méně informovanou částí české veřejnosti. Cílem je vytvářet paniku, znevěrohodnit demokratické instituce a především spojení se Západem. A je opravdu děsivé, že do výčtu nástrojů nepřátelské subverze patří také samotný prezident republiky.

Ruský psychologický útok na českou společnost je součástí širšího cíle, kterým je revize ruské prohry ve studené válce a obnova imperiálního postavení Ruska ve východní Evropě. Toto tažení začalo být patrné během antiradarové hysterie v roce 2006. Jasně rozpoznatelná ruská subverzní aktivita byla mnohokrát zlehčována a zesměšňována. Nyní se ale zcela potvrzuje. Jak by ne, když sami Rusové oznámili, že vytvořili v rámci ruské armády speciální jednotky, jež ruský ministr obrany Sergej Šojgu pojmenoval „vojska informačních operací“.

Výpověď kanadského analytika před britskou vyšetřovací komisí odhaluje, jaké metody Rusové používají. Dokáží kupříkladu zacílit alarmující dezinformace na hystericky nebo agresivně založené jednotlivce a ti už paniku ve společnosti spolehlivě rozšíří. A takových metod bude jistě nepřeberné množství.

Za normálních okolností by této informaci věnovala pozornost všechna média v zemi a státní orgány by se snažily pracovat na naší sebeobraně. Naši současnou situaci bychom si bez přehánění definovali jako ohrožení bezpečnosti státu. Jenže česká společnost je již v takovém stupni rozkladu, že naděje na akční postup proti dezinformacím a panice jsou zatím nízké. Koneckonců kromě Rusů zřejmě používaly služby analytiků z CA i naše domácí politické subjekty a i jim se hodilo do krámu vytváření paniky a šíření lží. Marketing ANO a SPD také využívá tyto metody a podobná témata.

Měli bychom se tudíž ptát, kdo tu byl ještě klientem firmy Cambridge Analytica a o co v takové zakázce šlo. A měli bychom tlačit na to, aby vláda přijala razantní opatření na obranu české společnosti proti ruské subverzi.

Celou vážnost situace potvrzuje nejvýše postavený voják v NATO generál Petr Pavel. Ten v rozhovoru pro Aktuálně.cz upozorňuje na zhoršující se vztahy s Ruskem. Říká doslova: „Moskva nadále zasahuje do našich demokratických politických procesů a podkopává naše demokratické instituce. Jsme svědky různých typů hybridních útoků.“

Musíme se začít bránit. Začít je možné u toho, že nevyhostíme pouhé tři diplomaty z neuvěřitelně předimenzované ruské ambasády. Vzhledem k tomu, co nám Rusko dělá, bychom jich měli vyhostit třeba i sto.

Sejde se vrchní rabín a papež na disputaci a jak si tak povídají tak se papež chce pochlubit a povídá : heleďte, rabi, já mám na stole takovej speciální telefon a když chci tak přes něj můžu mluvit s Ježíšem nebo se samotným Bohem. Akorát že je to strašně drahý, minuta hovoru stojí něco kolem deseti tisíc. Rabín to tak poslouchá a povídá : no to známe, u nás ho máme také a pokud potřebujeme něco konzultovat s Ha-šem stačí zavolat. Akorát že minuta hovoru stojí deset centů. Papež vytřeští oči : co že ? Jak to deset centů ? Rabi na to : však vědí, je to místní hovor.

Jára Cimrman stojící, bdící

Divadlo Járy Cimrmana slaví padesátiny. Není to však zdaleka jen divadelní svátek. Padesát let slaví především Jára Cimrman osobně. Fiktivní postava, která v české společnosti zarezonovala více, než tvůrci čekali. Cimrman dnes vykukuje odevšad, až se to jeho otcům nezdá zdravé. A my je chápeme a ptáme se, proč tomu tak je.

Tisíce lidí hlasovaly pro Járu Cimrmana v roce 2005 v anketě Největší Čech – bez ohledu na to, že nikdy neexistoval a nic nedokázal. V žádné jiné zemi, kde soutěž probíhala, se nic podobného nestalo. V Česku ale Cimrmanův úspěch nemohl nikoho překvapit, jenom potvrdil dvě známé věci. Postava Járy Cimrmana existuje za hranicí dosahu svých autorů a recese je v téhle zemi přirozená a běžná reakce. I „fenomén“ Cimrman je především do důsledku dotažená mystifikace a recese.

Vznikl spíše souhrou náhod než jako výsledek promyšleného autorského plánu. Jméno Jára Cimrman bylo poprvé použito v roce 1966 v rozhlasovém pořadu Nealkoholická vinárna U pavouka, kam byla zařazena fiktivní reportáž z jisté vernisáže. Řidič parního válce Jára Cimrman na ní vystavoval díla, jež přejel svým strojem. Jméno se vzápětí dostalo do názvu divadla, aniž k němu někdo zamýšlel vymyslet nějakou figuru. „Spíš jsme to brali jako komickou variaci názvu typu Realistické divadlo Zdeňka Nejedlého, Divadlo S. K. Neumanna, Jiráskův Hronov,“ říká dnes Ladislav Smoljak. Autorství svých prvních tří her pak Jiří Šebánek, Zdeněk Svěrák a Smoljak připsali Cimrmanovi, aby za ně slízl případnou ostudu. A fenomén proslulých cimrmanologických přednášek vznikl z nouze, soubor neměl co hrát po přestávce. Premiérové představení odehrálo Divadlo Járy Cimrmana 4. října roku 1967: v pražské Malostranské besedě předvedlo Svěrákovu jednoaktovku Akt (viz Stručná historie Járy Cimrmana).

Recese je český vynález

Jakkoli může Jára Cimrman působit jako jev ojedinělý, mají podobné fiktivní postavy a podobný styl recese u nás svou tradici. Historik Petr Koura se zabývá dějinami české recese. Tímto slovem mimochodem angličtina, francouzština i němčina označují pouze úpadek (především ekonomický), jen čeština je používá i pro jistý typ legrace.

Koura vidí Cimrmana v pozoruhodných národopisných souvislostech: „Cimrman neslétl z nebe jako UFO, není to první fiktivní postava české kultury. Budeme-li pátrat po jeho předchůdcích, dostaneme se přinejmenším k Haškovi a jeho Straně mírného pokroku v mezích zákona, ale především na konec třicátých let k hnutí recesistů. Ti si vytvořili fiktivní postavu jménem Pankrác Perla.“ Recesisté tehdy kolektivně napsali knihu Jedeme do Bodele (míněno jako narážka na cestu „kamsi“, v níž viděli perspektivu mladého člověka po nástupu nacismu). Opatřili ji podtitulem Z češtiny do perštiny a zpět přeložil doktor Klavír a podepsali jménem Pankrác Perla. Jeden z nich, Arnošt Kavka, dokonce odhalil Perlovi v Praze-Libni pamětní desku. Stálo na ní cosi v tom smyslu, že „v tomto domě nikdy nežil…“. Figura Pankráce Perly nikdy nenabyla cimrmanovských rozměrů, nicméně jakousi paralelu s dílem Šebánka, Svěráka a Smoljaka historik Koura vidí v jejím společenském smyslu: únik do světa legrační fikce může být psychickou reakcí na dobu, v níž platí, že je nebezpečné se vyjadřovat přímo, případně to k ničemu nevede.

Recesisté (jedním z posledních žijících z nich je režisér Jiří Krejčík) vyváděli různé kejkle na úkor druhých. Jejich cílem bylo „dostat někoho, kdo neví, o co jde, do recese“. „Být v recesi znamenalo být překvapen, vykulen,“ říká Koura. „Recesisté na nóbl večírku ukradli veškeré občerstvení a pak se rozčilovali na pořadatele, že nedávají pozor, koho pozvou. Za války prý dokonce sledovali neznámého člověka na ulici, šli za ním po chodníku, čekali na něho před obchodem, až ho přiměli ze strachu utíkat a skrývat se. Což ve své době byla opravdu drsná zábava.“

Jako by to s inteligentním a mile školometským humorem „Cimrmanů“ opět nesouviselo, nicméně historik podotýká: doba souvisí s humorem, který v ní vzniká, a čím tvrdší doba, tím tvrdší humor. Další smyšlenou postavou, kterou lidé dál dotvářeli a hráli si na to, že existuje, byl válečný superhrdina Pěrák. Neporazitelný odbojář, který měl na botách péra, s jejichž pomocí gestapu vždy unikl. Nejvíce historek o něm vzniklo za heydrichiády, nové vtipy o Pěrákovi si lidé vymýšleli v šedesátém osmém roce. Petr Koura tvrdí, že se ho ještě nedávno jeden polský historik

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

ptal, co ví o Pěrákovi, hrdinovi českého odboje. Stejně tak se Ladislav Smoljak setkal s Američanem, který vážně polemizoval s Cimrmanovým líčením života polárníků ve hře Dobytí severního pólu. Když se cizinci nachytají, slaví český smysl pro recesi svůj největší triumf.

Foto: archiv Divadla Járy Cimrmana

Zachránil desítky tisíc maďarských Židů, pak zmizel beze stopy.

Moskva tají, co se stalo se Švédem Wallenbergem

MOSKVA Moskevský městský soud zamítl odvolání rodiny švédského diplomata Raoula Wallenberga, který během druhé světové války zachránil desetitisíce maďarských Židů před koncentračními tábory a po zatčení sovětskými vojáky v roce 1945 beze stopy zmizel. Uvedla to agentura TASS. Loni v září soud první instance zamítl žádost o zveřejnění utajovaných dokumentů o Wallenbergově smrti.

Wallenberga zatkli sovětští vojáci v Budapešti, kde za války působil jako tajemník švédského velvyslanectví. V maďarské metropoli zřídil několik úkrytů pro Židy a rovněž pro ně zajišťoval švédské cestovní pasy, které jim poskytovaly ochranu. Před deportací do nacistických koncentračních táborů tak zachránil zřejmě přinejmenším 20 tisíc Židů.

V lednu 1945 zadrželi Wallenberga sovětští vojáci a jeho další osud je dodnes zahalen tajemstvím. Podle některých historiků byl dva roky po válce zastřelen v moskevské věznici. Podle oficiální sovětské verze, na níž trvá i Rusko, diplomat zemřel po srdeční příhodě v červenci 1947.

Mnozí historikové to však zpochybňují a tvrdí, že Wallenberg žil v Rusku ještě dlouho poté. Na konci října 2016 ho švédské úřady prohlásily za mrtvého.

Ruský soud loni v listopadu v odůvodnění svého zamítavého stanoviska konstatoval, že údaje obsažené v utajovaných spisech obsahují osobní údaje o jiných osobách. Odvolací soud v úterý toto stanovisko potvrdil.

Nové světlo

Psal se rok 2012 a bývalá ruská baletka Vera Serovová se zrovna chystala rekonstruovat rodinné venkovské sídlo severozápadně od Moskvy. Najatí dělníci už začali bourat jednu ze zdí garáže, když tehdy narazili na nečekaný objev: několik kufrů.

Všem tou dobou hlavou pravděpodobně prolétla jediná myšlenka. Že jsou plné peněz nebo zlata a šperků. Dača totiž kdysi mívala vskutku prominentního majitele – Ivana Serova, někdejšího šéfa sovětské tajné služby KGB mezi roky 1954 až 1958 a poté také vojenské rozvědky GRU. Klíčovou postavu takových událostí, jako bylo sovětské potlačení maďarského povstání v roce 1956 nebo karibská krize o šest let později.

Jenže kufry schované ve zdi Serovovy dači ukrývaly ve skutečnosti jen papíry – jeho osobní poznámky, jež tam pravděpodobně ukryl kolem roku 1971, když upadl v nemilost tehdejšího vedení.

Byť zápisky neobsahují žádné zmínky o nejtemnějších kapitolách jeho působení ve vedení sovětských úřadů, vrhají nové světlo na osud švédského diplomata a hrdinného

zachránce tisíců maďarských Židů Raoula Wallenberga. Se svými spolupracovníky za několik málo měsíců na sklonku druhé světové války zachránil mezi 20 až 100 tisíci Židy.

Od svého příjezdu do Budapešti v červenci 1944 jim rozdál tisíce ochranných pasů skandinávského království a nechal je také ukrývat v domech vydávaných za diplomatickou půdu. Další desítky tisíc lidí pak unikly smrti, když výhrůžkami stíháním pro

válečné zločiny přesvědčil velitele wehrmachtu v Maďarsku, aby si rozmyslel vyhlazení budapešťského ghetta v lednu 1945.

Nedlouho poté však Wallenberg zmizel beze stopy v maďarské metropoli, o niž tou dobou sváděla Rudá armáda krvavé boje. Naposledy byl spatřen 17. ledna 1945 krátce po návštěvě sovětského vojenského velitelství. Od samého počátku padalo podezření z únosu právě na Sověty. Ti zprvu tvrdili, že nemají s Wallenbergovým zmizením nic společného a že byl zřejmě zabit gestapem nebo Maďary. Po letech však nakonec Moskva přišla s verzí, že zemřel na infarkt v „ochranné vazbě“ v jejich vězeňském táboře. Ještě v 80. letech se ale objevovaly zkažky, že byl Wallenberg viděn v některém z lágrů.

Objevené osobní Serovovy poznámky, které nyní vyšly v Rusku v knižní podobě pod názvem Zápisky z kufru: Tajné deníky prvního předsedy KGB, nalezené 25 let po jeho smrti, nabízí ještě jiné vysvětlení. A to, že byl mladý švédský diplomat popraven na přímý Stalinův rozkaz.

Lidovky

Klukovské vzpomínky 454

Jan Čech Nev Pes

Je zima-nezima. Ráno jsme s Amálkou sánkovali, odpoledne jezdila tankem Abrams po trávě. Nikoliv opravdovým, ale rádiem řízeným modelem. Škoda, že nemám opravdový, věděl bych, kam mířit! Ale těch starobyklých domů by byla škoda. Ostatně lékař Čas pracuje pro nás, pro pražskou kavárnu.

Po volbách jsem si vzpomněl na starou historku, jak můj kamarád Roger kupoval jachtu, a tak jsem s ním jako „znalec“ jezdil po jachtotechnách. O lodích vím jen to, že na rozdíl od aut plují na vodě a že jsou většinou hezké a nás suchozemce fascinují. Tudíž jsem měl plnou kvalifikaci k tomu, abych radil, která loď je dobrá a která ne. V přístavu Portsmouth mě zaujaly torpédoborce, nebo korvety či co to bylo. Byly odzbrojené a stálo jich tam pět. A protože jsem s Rogerem nesesedli nasucho, on dostal nápad, že by se tyto lodě hodily českému námořnictvu. A začal jednat.

Dědek z loďobazáru kolem nás začal pobíhat a provedl nás po té nejbližší lodi. Byla poháněná dvojicí námořních turbín Rolls Royce Olympus. Stejně motory poháněly i Concorde. Tady šel kroutící moment přes převodovky od hřídele motoru, přidavné spalování to ovšem nemělo! Motory jsem poznal (bylo to na nich napsáno) a pochválil jsem je. Nebylo daleko k podpisání smlouvy, ale došla nám kořalka. Stropnický měl problémy s vrtulníky, já neměl problém s válečným loďstvem. Mužik nás ujistil, že sežene základní posádku, aby nám loď předvedla na moři. Ani se znovuvyzbrojením by prý nebyly problémy. Nakonec mu Roger dal vizitku, aby se ozval, až to bude připravené. „Prosím tě, cos mu dal za vizitku?“ „Tu jsem dostal včera v bance od nějakého manažera, ten bude čumět, co má koupit!“

Představa, že u Palackého mostu bude stát pět torpédoborců, mě fascinuje, kdykoliv jedu tramvají přes most a kochám se Pražským hradem. Z rybí restaurace na náplavce bych udělal admiraltu. Ale provoz skvělé restaurace bych zachoval. Loď u Mánesa, kde mají kafe za 100 Kč, bych ze cvičných důvodů potopil. Je to sice kavárna, ale nestydatě tam kraudou, ani poledne nedrží.

Já bych si nechal ušít námořnický obleček, který mi byl v dětství odpírán. Syn uhlíře Pepa Šulc ho nosil a měl k tomu i bílou čepici se stužkami. Protože jsem nemohl nic takového nosit, tak jsem mu čepici vzal, když ji zapomněl jednou ve škole, a moje maminka na ni vyšila nápis Avrora - azbukou a zlatou nití. Když se páchá blbost, nesmí se koukat na čas! Vylepšenou čepici jsme po neděli dali tam, kde ji Pepa zapomněl. Starý Šulc přilít do školy a řekl, že nám všem rozbije hubu, když jsme jejich Pepíčkoví zničili čepici. Chudák Mužik, náš učitel, o ničem nevěděl, a tak koukal na rozlíceného uhlíře dost vyjeveně. My jsme byli v páté třídě, takže uhlíř, zvyklý tahat poloprázdné putny, by nás klidně zmlátil, to jsme uznali. Když za sebou zabouchl dveře od třídy (je to ta, kde je dnes volební místnost pro naši ulici), náš pan učitel se zeptal, co o tom kdo ví. Ubrečený Pepíček (byl malého vzrůstu) odešel s tatínkem, který ho fackoval před sebou. Takže jsem klidně panu učiteli řekl, co jsem udělal. Pan učitel se začal chechtat a sedl si k pianinu a začal hrát naší oblíbenou písničku z ruského filmu Děti kapitána Granta, kterou jsme zpívali na několika soutěžích. K zneuctěné námořnické čepici se náramně hodila.

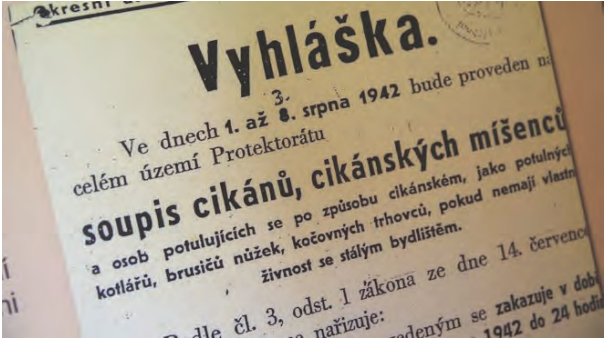
Náš školní sbor chodil zpívat do různých fabrik soudružkám u příležitosti MDŽ. Nejlepší to bylo v n.p. Napako, kde se vyrábělo pouliční osvětlení. Byl to bývalý pivovar a v podkroví, kde se dříve dělal slad, byl velký sál, kde byly shromážděny soudružky a těšily se, že až konečně dozpíváme a vypadneme, ony se vrhnou na chlebičky a víno. My jsme také dostali za odměnu chlebičky a odešli jsme domů a nemuseli jsme ten den už do školy. Dnes v této budově sídlí NBÚ, kde pracují soudruzi estébáci z letiště, teda ti, kteří ještě nejsou v „zaslouženém“ důchodu. Jak to vím? Na rozdíl od pana Mynáře jsme my na letišti bezpečnostní prověrku mít museli.Na Popelce, kde v bývalém Napaku sídlí NBÚ, jsem koukal jako blázen, že mě prověřují ti samí soudruzi, kteří nad námi bděli na letišti, akorát se již neoslovují soudruhu/soudružko. Vrchní letištní estébák si udělal dokonce jakousi agenturu a dělal bezpečnostní školení na letišti! Až do té doby, než Zajda, můj kolega, na nějzačal řvát, že tahle svině ho nic nebude školit, že kvůli němu musel odejít v osmdesátých letech z letiště. Jo, to jsou ale paradoxy, pane Vaněk!

Cikáni a tábor v Letech

Únor 4, 2018

KZ Lety Arbeitslager a jeho pravdivá historie, která se dnes nehodí! Cikáni v ČR chtějí svůj vlastní holokaust kvůli tomu, že je Eliášova protektorátní vláda chtěla ubytovat a naučit práci? Na pozemcích rodiny Karla Schwarzenberga se dralo peří, pralo a žehlilo prádlo a svázelo dřevo z lesů. Tábor byl obehnaný dřevěným lat'kovým plotem a na práci Cikánů dohlíželi čeští četníci. Pamětnice vzpomíná, jak si Cikáni raději navzájem lámali ruce, aby nemuseli pracovat!

Českou republiku zasahuje v posledních dnech nová snaha o přepisování historie, která v Německu a dalších evropských zemích běží už na plné obrátky. Nově jsme svědky snah cikánských spolků a neziskovek v ČR, které se snaží historicky překreslit význam a funkci pracovního tábora v Letech na Písecku k tomu, aby jim byl přiznán status etnika, které postihl holokaust. **Tento skandální požadavek, který zaznívá s určitými přestávkami už od 90. let, se znovu dostal na povrch v souvislosti s Tomiem Okamurou**, který pronesl na adresu tábora v Letech několik poznámek, např. to, že nešlo o koncentrační tábor, mj. i proto, že tábor nebyl nijak zadržován. Okamžitě se na jeho hlavu snesl jakot tzv. romských organizací, které žádají po Tomiu Okamurovi omluvu za pomluvu. Naši redakci se podařilo už dříve získat unikátní svědectví pamětnice o provozu pracovního tábora v Letech a je tedy na místě uvést na pravou míru dezinformace, které obklopují historii tohoto nápravného zařízení.

Vyhláška o soupis kočovných osob podle zákona z roku 1937.

KZ Lety vznikl v roce 1940 na popud říšského protektora Konstantina von Neuratha, který pověřil Eliášovu protektorátní vládu, aby implementovala do českého zákonodárství německé předpisy o trvalém bydlišti. **V Československu byla potulka trestným činem již od počátku 20. let, ale české úřady to řešily už tehdy jinak, ustanovením tzv. správního bydliště.** To byla v podstatě futuristická vize dnešní doby, kdy jsou bezdomovci zapsáni s trvalým bydlištěm na obecních nebo městských úřadech. Český zákon z roku 1937 zakazoval potulku a ukládal povinnost registrace k trvalému pobytu. Správní bydliště bylo kočovným Cikánům přidělováno v místě záchytu četnictvem. Jednalo se tak pouze o úřední udělení bydliště, které se použilo v případě úmrtí Cikána, kdy pohřeb zajistila radnice, na které byl Cikán zapsán s úředním bydlištěm. Jenže po vzniku Protektorátu Čechy a Morava toto německým úřadům nestačilo. Potulování se českých Cikánů po Říši bylo nepředstavitelné, a tak Eliášova vláda dostala doslova nadlidský úkol.

Řev a křik kvůli domkům bez koleček a spaní bez stanů

České cikánstvo mělo dostat fyzická trvalá bydliště a pod dozorem českého četnictva mělo být cikánské etnikum naučeno manuální práci a obživě a tím i práci pro Říši, jako všichni ostatní občané Protektorátu. Jaké horory z toho vznikly, to vyprávějí pamětníci, kteří sloužili na pozemcích Schwarzenbergovy rodiny, na kterých tábor v Letech stál. **První Cikáni byli dopraveni do tábora v Letech na podzim 1940 a scény, které se strhly v táboře, nemají obdoby.** Cikáni křičeli, že nebudou v domcích bydlet, protože chtějí bydlet ve stanech a v povozech. Kamna a plotny na vaření viděli poprvé v životě. První noci spali venku před domky a noční dozor 4 českých četníků a velitele neměl sílu je do domků dostat.

V pracovním táboře měli Cikáni vykonávat manuální práci pomocného charakteru. Z nedalekého statku byly přiváženy zabitě kachny, husy a slepice a úkolem cikánských žen v táboře bylo draní peří. Nechápalý, co se po nich chce, protože Cikáni peří nikdy nedrali a opékali slepice na ohni i s peřím. Místo draní peří začaly cikánské ženy slepice a kachny okamžitě péct na ohni rozdělaném před řadovými ubikacemi. Četníci přiběhli s vědrem vody a oheň uhasili. Cikánské ženy se na četníka, který oheň uhasil, vrhly a začaly mu nadávat a tlouct ho do obličeje. Incident zastavil až varovný výstřel kolegy z pistole do vzduchu, vzpomíná paní Martínková, která jako malá dívka měla tatínka jednoho ze zaměstnanců tábora a poskytla naší redakci informace a rozhovor.

Dobové foto: Český četník v pracovním táboře Lety.

Stejně tak do tábora přicházely zakázky na praní prádla a žehlení, jak vyprávějí pamětníci, jak každé pondělí a čtvrtek přijížděly z Písku auta s prádlem. Jednalo se o ložní prádlo z nemocnic, ústavů apod. Muži pracovali na lesních pozemcích Schwarzenbergovy rodiny. Nakládali popadané dřevo a klestí v lesích, delší kusy rozřezávali a nakládali na koňský povoz. Pamětníci vzpomínají, jak **někteří Cikáni měli takový odpor k práci, že si pilou v lese zkusili přerýznout žíly na rukách.** Jindy byly známy případy, že schválně vložili svoji ruku do loukoťového kola povozu při svázání dřeva, aby kvůli zlomenině nemuseli dalších několik týdnů pracovat. Tábor v Letech byl zřízen Ministerstvem vnitra Protektorátu Čechy a Morava a dozor v táboře vykonávalo české četnictvo (tehdejší policie).

Protektorátní vláda dostala od Berlína nadlidský úkol: Socializovat Cikány a zapojit je do budování Říše

Pracovní tábor nebyl obehnan ostnatými dráty, ani strážními věžemi, protože šlo o pracovní tábor. Jednalo se o převýchovné zařízení, které mělo naučit Cikány socializaci, životu v pevných stavbách se zdmi a střechami a k životu na jednom místě, kdy se budou umět živit prací a nikoliv potulkou a drobnými krádežemi. KZ Lety byl jedním z mála příkladů toho, jak **těžký a nadlidský úkol dostala Eliášova protektorátní vláda od Berlína, protože jak historie ukázala, Cikány se nepodařilo socializovat a naučit práci ani do dnešních dnů.** O to více je skandálnější jejich snaha vylíčit pracovní tábor v Letech jako koncentrační tábor pro vyhlazovací operace Cikánů. Takové pokřívování historie je naprosto nepřijatelné. Z tábora bylo do Osvětimi přesunuto za celou dobu existence tábora něco přes 400 Cikánů, kteří dlouhodobě odmítali pracovat a způsobovali si zranění. Protektorát je nemohl chránit, protože v záznamech měli uvedeno, že nechťejí pracovat a socializace je u nich vyloučená. Do roku 1942 nebyl tábor výslovně určen jen pro Cikány, ale od roku 1942 došlo k jeho přejmenování na Cikánský pracovní tábor.

Dobové foto: Český četník v táboře Lety dohlíží na denní rozhod na pracovní stanoviště.

Provoz tábora byl plně v dikci českých úřadů, které se snažily zabránit potulce cikánských skupin po území Čech a Moravy, protože to přímo ohrožovalo status Protektorátu udělený Praze Berlínem. Podmínkou existence Protektorátu byla schopnost české vlády udržet v zemi klid, pořádek a dokonalou evidenci a znalost o pobytu obyvatel. Cikáni tuto podmínku nesplňovali a protektorátní vládě nezbyvalo nic jiného, než soustředit jejich pobyt do pracovních táborů pod dohledem četníků. **Dnes už se téměř zapomíná, že několikrát za celou dobu války hrozilo, že Berlín odebere Praze status Protektorátu a implementuje v zemi stejný režim jako v Polsku, tedy okupační německou vládu.** Protektorát umožňoval relativně volnou samosprávu země bez zásahů Německa, což v dané době bylo spatřováno jako nejlepší možnost přežití národa. Mimochodem, stejný model zvolila Francouzská republika ve Vichy, která se odtrhla od Francie a požádala Berlín o "protekcí", které Berlín vyhověl.

Cikáni svým odporem k práci a snahou kočovat ohrožovali existenci Protektorátu

Na Wikipedii jsou k tomuto tématu šířeny doslova lži a nesmysly a především role Heinricha Himmlera. Odsun zhruba 4 stovek Cikánů do Osvětimi proběhl v důsledku opakovaných útěků z tábora, který byl nedostatečně hlídán a jeho funkce nesplnila svůj účel ani po stránce převýchovy. **Tábor byl proto zrušen již v roce 1943 a velká část Cikánů byla, světe, divě se, propuštěna,** obvykle šlo o ty, kteří měli zajištěnou nebo přislíbenou určitou jednoduchou práci a zejména trvalý pobyt. Zbytek Cikánů byl přemístěn

do dalších pracovních táborů. Naprosto není jasné, proč se na Wikipedii uvádí, že šlo o genocidu, když v roce 1945 bylo na území ČSR více jak 70,000 Cikánů, zatímco do Osvětimi jich bylo z KZ Lety odsunuto jen něco přes 4 stovky za dobu celé II. sv. války. Opět se ukazuje, že informace na české verzi Wikipedie jsou hrubě lživé a dezinformační, i proto je třeba se zamyslet nad opatřením z USA, kde univerzity nově zakazují studentům zdrojování informací z Wikipedie.

Dobové foto: Tábor Lety.

Projekt pracovního tábora v Letech stojí i dnes za úvahu, jestli by nemělo význam naučit i dnešní Cikány socializaci a pracovním návykům v podobně koncipovaném zařízení, kde by se Cikáni naučili základům života a práce, stávat ráno v 5 hodin do práce, obsluhovat stroje ve fabrice, pracovat, vydělávat peníze, platit za inkaso, nájem a energie ze svého, a ne ze sociálních dávek, prostě žít a pracovat jako dolních 10 milionů občanů České republiky. **Pracovní tábory by i dnes měly svoji výchovnou roli a funkci a na KZ Lety se musíme tedy dívat historicky jako na pokus protektorátní vlády, jak naučit kočovné Cikány práci a socializaci s většinovou společností.**

Pokud budeme označovat 400 Cikánů odsunutých do Osvětimi za genocidu, potom si budeme sami sobě lhát a pokřívovat historii, protože jenom během Heydrichiády a po ní zemřelo a bylo popraveno na 20 tisíc českých občanů. A ti zemřeli ne kvůli tomu, že by kočovali po republice a živil se krádežemi, ale jenom kvůli tomu, že byli občany národa, jehož hrdinové provedli atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha.

Tábor Lety by měl být historickým odkazem na nezdařený pokus resocializace Cikánů a jejich změnu života od kočovného potulování a krádeží k usazenému životu a poctivé práci. Zatahování nacistů a holokaustu do historie tábora, který nebyl obehnan ostnatými ploty a kde měli dozor jen čeští četníci, je brutální a neomluvitelné zkreslování historie našeho vlastního státu. Nesmíme dovolit, aby cikánské neziskovky zneužívaly historické události okolo Židů k tomu, aby historií Cikánů za II. sv. války udělovaly stejný mamutí rozměr hromadného vyvražďování a holokaustu, který postihl v Evropě etnické Židy. Už dost na tom, že se dnes překresluje historie osvobození Československa. Nesmíme připustit, aby stejný pokřivení potkalo i historií Cikánů, které se protektorátní vláda snažila socializovat. -VK- Šéfredaktor AE News

Vydavatel a pak dostanete takovouhle zprávu a teď babo raď, co si o tom myslet...

Vepřín v Letech už byl přepsán na stát.

Zajímavé je, že prachy určené na výkup nedostali přímo na účet majitelé vepřína, ale mají být vyplaceny přes prostředníka, muzeum romské kultury.

Většina tunelů z dob řádění ODS se udála tak, že státní peníze mizely přes prostředníky.

Jinak místní, žijící poblíž toho vepřína tvrdí, že pozemky okolo patří Schwarzenbergovi a ten je chce prodat zahraničním zájemcům (mluví se dokonce o muslimech) za cenu 2,5 krát vyšší než je v místě cena obvyklá a že těm zájemcům ten vepřín vadil. Ono to hodně smrdí a vypadá to, že za plánem likvidace jednoho z posledních prosperujících velkochovů prasat u nás byly dokonce skloubeny tři záměry.

Tunel za státní peníze, prohloubení naší závislosti na dovozu vepřového masa z Německa a osobní Schwarzenbergův kšeft.

Oficiálně deklarovaný záměr výstavby pietního místa cikánům je až to poslední o co aktérům té zlodějiny šlo a má to být takovou krycí mlhou.

Okamura zřejmě ví o co vlastně jde a protože do toho vrtá, tak aktéři tunelu v Letech proti němu zorganizovali štvaničí. Nezapomeňte, že strany jejichž politici se v prosazení výkupu vepřína nejvíc angažovali (KDU-ČSL a TOP 09) jsou zadluženy až po uši a tunel ze státního by ty jejich dluhy vyřešil.

Proto asi ta přemrštěná cena za výkup a likvidaci vepřína. Petr Valášek, dopisovatel z Čech

Lety, místo utrpení.

Archeologové potvrzují existenci tábora, historici jeho roli v holocaustu

Lety u Písku – sotva třísethlavá obec, jejíž jméno se ale v posledních měsících opakovaně skloňuje a nadále se bude skloňovat v celém Česku. Zatímco v posledních dnech rezonovala kontroverzní slova významných politiků, kteří zlehčovali utrpení vězňů v letském koncentračním táboře, v příštím týdnu nabude účinnosti smlouva o odkoupení letského vepřína. Řada lidí však stále nemá jasno o tom, co se v Letech vlastně dělo. **Objasnit se to pokoušejí historici i archeologové včetně hostů CT 24**

V Letech na Písecku byl od roku 1940 tábor pro odsouzené vězně, ale v roce 1942 byl přeměněn na sběrný tábor pro romské rodiny a od prosince toho roku začaly transporty internovaných do Osvětimi.

Podle historika Ondřeje Matějky z Ústavu pro studium totalitních režimů šlo o jednoznačnou součást holocaustu, ačkoli přímo v Letech nebyly žádné plynové komory, což občas vede ke zpochybňování role tohoto tábora. Například i historik Jan Rataj řekl předloni v rozhovoru pro Parlamentní listy, že „vězeňský pracovní tábor v Letech byl podle svědectví místem lidských utrpení, ale nebyl místem holocaustu“.

Podle Matějky je to ale naopak. „Jestliže tam lidi shromáždíte, než je odvezete do plynových komor, tak je to článek v řetězci, který holocaust utvářel,“ zdůraznil. Připomněl, že vyloženě likvidačních táborů byla jen malá část v celém systému koncentračních táborů. Ostatně němečtí historici používají termín Konzentrationslager (koncentrační tábor) primárně pro sběrné tábory, jako byly Lety. Pro tábory, jako byla Osvětim nebo Sobibor, pak používají termín Vernichtungslager (vyhlazovací tábor).

„Nejznámější z nich je Osvětim, protože zůstal. (...) To ale neznamená, že systém ostatních koncentračních táborů, které byly po celém Německu a Němci okupované Evropě, nesloužil k tomu, aby distribuoval skupiny obyvatel, které nacisté vybrali k likvidaci, do likvidačních táborů. V tomto smyslu jsou Lety u Písku článkem holocaustu, stejně jako jím byl například Terezín,“ dodal Ondřej Matějka.

Podobně hovoří také ministr kultury v demisi Ilja Šmíd (nestr. za ANO). „Byl to tábor, který sloužil jako jeden článek k vyhlazení určité části populace. Byl to tábor, který vedli zločinci, a je to něco naprosto nepochopitelného, jestli někdo zlehčuje smysl toho tábora,“ řekl v 90´ ČT24.

Podmínky v Letech se snaží dokumentovat i Čeněk Růžička, jehož příbuzní v Letech zemřeli. Popsal i týrání vězňů. „Věšeli tam na kůl. V archivu jsme objevili obrázek, nakreslil ho letský vězeň. Kůl je u vchodu,“ upozornil.

Čeští dozorci – kámen úrazu ve veřejné diskusi

Za jeden z nejdůležitějších motivů současné vypjaté diskuse o Letech považuje historik Ondřej Matějka skutečnost, že neslo vyložené o nacistický koncentrační tábor. „Byli tam pouze čeští četníci, buď bývalí, nebo takoví, kteří byli ještě ve službě. (...) Když dostali příležitost, začali se chovat nepříliš jinak než dozorci přímo v nacistických koncentračních táborech,“ poukázal.

Zároveň však zpochybnil spoluzodpovědnost rodu Schwarzenbergů za vznik tábora – schwarzenberský majetek byl v době, kdy tábor vznikl, pod nucenou správou. Zodpovědnost naopak padá na protektorátní úřady, ačkoli nejvyšším velitelem mašinerie, která koncentraci českých Romů a jejich transporty řídil, byl Němec – velitel neuniformované policie. Nacistické Německo ovšem podle Matějky neslo vrcholnou odpovědnost. „Nebýt nacistické okupace, tak by k tomu nedošlo,“ připustil.

Letský tábor zanikl v létě roku 1943, tedy rok od jeho přeměny na tábor, kde se měly koncentrovat romské rodiny před transporty do vyhlazovacích táborů. Zničil ho požár založený jeho správci kvůli epidemii tyfu. „Proběhla na základě podmínek, které tam protektorátní úřady vytvořily,“ zdůraznil přitom historik. Nemoci pak podlehla většina z 300 letských obětí.

Archeologický průzkum přinesl nečekané nálezy

To, že v Letech byl koncentrační tábor a že vůbec nacisté ve velkém vyvražďovali české Romy a Sinty, byla přitom skutečnost takřka neznámá až do 90. let. Nedávno proběhl v přístupné části plochy, kde tábor stál, archeologický průzkum. Ten nejenže nadobro ukončil diskuse, zda letský tábor opravdu existoval a nebyl jinde, ale navíc přinesl řadu nečekaných nálezů, které se zachovaly i po požáru z roku 1943. Šlo o osobní věci vězňů – zejména žen a dětí, které si mohly v táboře ponechat své oblečení, na rozdíl od mužů, kteří dostali uniformy.

„Do loňského roku nikoho nenapadlo, že se z tábora v Letech mohly zachovat hmotné pozůstatky. Obecně se předpokládalo, že při výstavbě velkovepřína v 70. letech minulého století došlo k poškození terénu. Ukázalo se, že je

to přesně naopak. Terén byl navyšován,“ přiblížil archeolog Pavel Vařeka z Fakulty filozofické Západočeské univerzity.

Pieta ve stínu vepřína? Už ne

Během zhruba 25 let od „znovuobjevení“ Let vznikl v blízkosti místa, kde tábor stával, malý památník. Mimo jiné jsou v něm repliky dřevěných baráků, ve kterých vězni přežívali. „Návštěvníky těchto prostor jsou především děti a žáci. Jsou konfrontováni s realitou, která je (...) v této podobě přikrášlena. Podmínky, které tu byly, byly daleko horší a nehostinné,“ poznamenal přitom kněz Vojtěch Vágai, který je pravidelným účastníkem piet v Letech.

Podle ředitelky Památníku Lidice Martiny Lehmannové, pod jejíž instituci letský památník stále ještě spadá, než jej převezme Muzeum romské kultury, navštívilo loni Lety zhruba deset tisíc lidí. „Což je velice slušné číslo,“ míní. Přímou tam, kde tábor byl, však památník nestojí, protože zhruba 80 procent jeho někdejší plochy dnes zabírá areál velkovepřína. Stát s jeho vlastníkem loni uzavřel dohodu o prodeji, která vstoupí v účinnost 15. února. Podle ministra kultury v demisi Ilji Šmída (nestr. za ANO) by o osm dní později měl být odvezen poslední turnus vepřů, na konci března pak převezme areál Muzeum romské kultury. Následovat bude likvidace zbytků vepřína a začne se připravovat stavba nového, patrně většího památníku.

Ačkoli se existence vepřína loni zastal například prezident Miloš Zeman – jenž ovšem zároveň již před dvaceti lety připustil, že částka na vybudování památníku „by byla zanedbatelnou položkou“ – například podle ředitelky Památníku Lidice jde o nedůstojné sousedství. „Koexistence pietního území a v těsné blízkosti vepřín – to není snad v celém světě,“ podotkla.

Koncentrační tábor v Letech

Tábor Lety začal fungovat v roce 1940 formálně jako kárný pracovní a určený byl pro osoby, které se – dobovým slovníkem – štitily práce. Romové tvořili necelých deset procent vězňů, dále šlo o tuláky nebo bezdomovce.

Změna nastala v roce 1942, kdy Lety změnilly své určení na sběrný tábor (židovským ekvivalentem sběrného tábora byl na českém území Terezín). Od srpna 1942 se hovoří o cikánském táboře určeném pro „potírání cikánského zlořádu“. Dozor zde po celou dobu nevykonávali nacisté, ale dozorcí z řad českého četnictva.

Do května 1943 táborem prošlo 1308 Romů, 327 z nich v něm zahynulo a přes pět stovek bylo převezeno do Osvětimi. Z koncentračních táborů se po válce vrátilo ani ne 600 romských vězňů. Do druhé světové války žilo na území dnešního Česka odhadem do deseti tisíc českých Romů; nacisté podle odhadů zavraždili devadesát procent jejich populace. CT24

Někdo moudrý prohlásil: "Památník v Letech by měl být. Bude nám všem připomínat, že to bylo místo, kde cikáni naposledy pracovali!"

Příběh nejbohatší ženy světa:

Vybuodovala L'Oréal, nyní žije v ústraní a dcera ji nechala zbavit svéprávnosti

Leila Chadalíková Reflex

Každá rodina má svá tajemství, vnitřní sváry a neshody, které se snaží držet za každou cenu za zavřenými dveřmi. Nepovedený syn, tyranský otec, dcera, které se nechce pracovat, zkrátka kolik rodin, tolik životních příběhů. Jeden takový velký životní příběh si s sebou nese Liliane Bettencourt, nejbohatší žena světa, která je nesvéprávná. Rozhodl tak v roce 2011 francouzský soud, kde proti sobě stáli právníci Liliane Bettencourt a její dcery Françoise Bettencourt Meyers.

Liliane Bettencourt dlouho nevěřila, že to s ní dcera myslí dobře, nakonec se podle všeho usmířily. CTK

Liliane Bettencourt je dcerou Eugena Schuellerera, chemika, který vymyslel barvu na vlasy takovou, jak ji známe dnes. Svůj výrobek pojmenoval Auréale a poprvé se s ním pokusil prosadit v roce 1909. Ostatně z názvu Auréale se během let stalo slovo L'Oréal. Než stihl zaznamenat větší úspěchy, byl Schueller povolán do války. Po návratu však pokračoval ve vylepšování drogistických výrobků, přišel tak s novými druhy šampónu nebo s první řadou opalovacích krémů.

Jediná dcera Eugena Schuellerera Liliane se narodila v roce 1922. S otcem měla velice blízký vztah, jelikož její matka zemřela, když bylo Liliane pouhých pět let. Liliane Bettencourt začala pracovat v otcově společnosti jako

učnice, když jí bylo 15 let. Prošla si od lepení etiket po míchání kosmetiky. V roce 1957, po smrti otce, společnost zdědila.

V té době již byla sedm let vdaná za francouzského politika Andrého Bettencourta, který sloužil jako ministr vlády ve francouzských vládách šedesátých a sedmdesátých let. Bettencourt byl v mládí údajně příznivcem la Cagoule, násilné francouzské fašistické skupiny, kterou měl Lilianin otec nějakou chvíli financovat, což se jako jeden ze skandálů s rodinou táhlo několik desetiletí.

Liliane Bettencourt se do čela společnosti postavila se svérázností a rozhodností jí vlastní a vybuodovala z ní celosvětového giganta. Přikoupila značky, jako je Lancome, Garnier, Biotherm a další, a vytvořila největší světovou kosmetickou firmu.

S jedinou dcerou Françoise neměla Liliane v posledním desetiletí příliš vřelý vztah, což potvrzuje řada soudních sporů, které mezi sebou obě ženy vedly. K tomu nejznámějšímu, jenž obletěl doslova celý svět, kdy dcera matku zbavila svéprávnosti, došlo sice teprve před několika lety, hlavní aktér se ale v životě Liliane objevil již v roce 1987.

Fotograf François-Marie Banier, výmluvný, charismatický, intelektuální francouzský homosexuál měl Liliane, již tehdy jednu z nejbohatších žen světa, vyfotografovat. Natolik ji však okouzlit, že se z něj postupně stal její přítel. Není tím myšlen žádný sexuální vztah, nezapomínejme, že do roku 2007 stále žil André Bettencourt, Lilianin manžel, s kterým setrvala do jeho posledních dní. Banier se stal přítelem, se kterým si mohla Lilian povídat a ráda s ním trávila volný čas. Čím více se jí však dostával pod kůži, tím více „stál peněz“. Banier vylákal ze staré paní majetek ve výši 1,3 miliardy eur (33,8 miliardy korun), ostrov na Seychelách nebo obrazy od Picassa. Peníze na běžnou spotřebu, které si Banier bral tak, jak se mu líbilo, není možné vyčíslit.

V roce 2007, měsíc po smrti Andrého Bettencourta, kdy jeho podíl zdědila dcera Andrého a Lilian Françoise Bettencourt Meyers společně se svými dvěma syny, si rodina řekla, že je čas se Baniera zbavit.

Ošetřovatelky a lidé z bezprostředního okolí staré paní Bettencourtové totiž přicházely s velmi znepokojivými informacemi o tom, že se Bainer snaží ji přesvědčit, aby ho adoptovala a získala tak „syna, kterého nikdy neměla“. Françoise Bettencourt-Meyers se tak obklopena právníky vydala k soudu, po kterém chtěla, aby její matku zbavil svéprávnosti.

Nešla tam poprvé. První žalobu na Bainera podala již v roce 1997 s tím, že matku jen využívá. Během dalších deseti let musela přihlížet rozkrádání rodinného majetku. Až do roku 2007, kdy se rozhodla předstoupit před soud znovu, tentokrát s množstvím neprůstředlných důkazů.

Pomohly jí zvukové nahrávky, které pořídil komorník Pascal Bonnefoy. Diktafon uložil do pracovny, kde se Liliane setkávala s právníky a důvěrníky. Zděšen tím, co na některých nahrávkách slyšel, předal všech 41 hodin záznamu Françoise. Ta je použila jako důkazní materiál.

„Když jsem je slyšel, byl jsem zděšený. Vykonal jsem svoji povinnost k rodině,“ uvedl komorník k nahrávkám do časopisu Le Point. Na jedné nahrávce se Liliane v rozhovoru s finančním poradcem diví, že Bainerovi chtěla koupit ostrov na Seychelách. „Je stále příliš náročný, pořád dej mi tohle, dej mi tamto. Je inteligentní a mám ho ráda, ale zabíjí mne.“ A Bainer nebyl jediný, kdo využil situace a rozhodl se vylákat ze stárnoucí magnátky nějaký ten dárek. Právník Liliane Bettencourt následně obvinil komorníka ze špionáže ve prospěch dcery.

Přestože se Liliane Bettencourt vždy hájila tím, že je v naprostém duševním pořádku a se svými penězi si může dělat, co chce, dokonce je může podle svých slov všechny rozdat a nikomu do toho nic není, zbavil ji soud v roce 2011 svéprávnosti.

Francouzská média spekovala již několik let před soudním sporem, že Liliane Bettencourt trpí demencí a Alzheimerovou chorobou. Ta se však odmítala podrobit lékařským vyšetřením s tím, že je svobodný člověk a může si dělat a žít, jak uzná za vhodné. Soud ji přesto zbavil svéprávnosti a rozhodl, že se o ni má starat jako poručník vnuk Jean-Victor Meyers. Správa majetku byla svěřena nejen Jeanu-Victorovi, ale i dceři Françoise a vnuku Nicolasovi.

Ihned nato rodina začala vést několik dalších sporů, jež společně vešly ve známost jako „Affaire Bettencourt“. V roce 2015 padl rozsudek, v rámci kterého bylo obviněno několik lidí ze zneužívání mentálního stavu dědičky, snahy o vyvedení stovek milionů eur z jejího majetku i z neprůhledného politického financování. Soud uznal vinnými osm lidí, některé poslal do vězení, jiným rozdál pokuty. Odvolací jednání o rok později některé tresty zmírnilo.

První kosmonaut Gagarin zemřel před 50 lety. Dodnes není zcela jasné proč

Přesně před půlstoletím, 27. března 1968, zahynul v pouhých 34 letech major Jurij Alexejevič Gagarin, sovětský kosmonaut a první člověk ve vesmíru. Toho březnového dopoledne před 50 lety však nešlo o let do kosmu. Z vojenského letiště nedaleko Moskvy odstartoval cvičný dvoumístný letoun MIG-15 s palubním číslem 18. V jeho kokpitu seděl právě Gagarin. Za 12 minut ale letadlo z obrazovek radarů zmizelo.

Jurij Gagarin (1934 až 1968) odstartoval jako první člověk do vesmíru dne 12. dubna 1961 v lodi Vostok 1 z ruského kosmodromu Bajkonur ve dnešním Kazachstánu. Oblétl Zemi a po 108 minutách přistál.

Bylo to tehdy pro Sovětský svaz před 57 lety významné vítězství při vesmírných závodech se Spojenými státy.

Zřejmě nejslavnějších 108 minut v historii kosmonautiky se začalo odpočítávat v 9 hodin a 7 minut moskevského času. Při zážehu motorů lodi v Bajkonuru první kosmonaut zvolal legendární „Pojechali!“ („Jedem!“)

Přístroje pro manuální ovládání byly vypnuté, jelikož si sovětsští inženýři a lékaři nebyli jisti, jak bude lidské tělo reagovat na stav beztlíže. Přesto měl Gagarin možnost loď v případě nouze řídit. Přístroje k ovládání mohl zapnout, pokud by předem zadal bezpečnostní kód schovaný v zapečetěné obálce na palubě.

Návrat na Zemi se neobešel bez komplikací. Nedošlo totiž k přeseknutí kabelu elektrické instalace, a neoddělila se tak přístrojová část kabiny. Loď se kvůli tomu dostala do rotace. Gagarin to sice oznámil řídícímu středisku, ale nikdo nevěděl co s tím. Kosmonaut v modulu čelil přetížení 8G.

Po několika minutách nakonec svazek kabelů přehořel, přístrojová část se oddělila a rotace ustala. Sestup provázelo přetížení 10G a teplota štítu dosahovala 2000 stupňů Celsia.

V sedmi kilometrech nad Zemí se odstřelil poklop průlezu, Gagarin se i se sedačkou katapultoval a na padáku v pořádku přistál nedaleko vesnice Smelovka v Saratovské oblasti.

Po návratu se stal hrdinou Sovětského svazu i světovou celebritou. Od roku 1961 dále studoval na Žukovského vojenské letecké inženýrské akademii a současně stál v čele oddílu kosmonautů. K dalšímu letu do vesmíru se nicméně nedostal, byl jen náhradníkem Vladimira Komarova pro let Sojuzu 1 v dubnu 1967.

V březnu 1968 dokončil studium a vrátil se k létání v letadlech, již 27. března ale při cvičném letu zahynul.

Osudná 12. minuta

V průběhu desetiletí se objevily o Gagarinově úmrtí všemožné věrohodnější i méně věrohodné teorie včetně těch konspiračních o úmrtí při obletu Měsíce či úmrtí v blázinci, kde měl údajně skončit po hádce s někdejším nejvyšším představitelem SSSR Leonidem Brežněvem. Populární je i úsměvné tvrzení, že stále létá na oběžné dráze.

Živnou půdou je pro nejrůznější spekulace fakt, že nejasného je na smrti prvního kosmonauta světa a jeho instruktora Vladimira Serjogina, který byl na palubě letadla v osudný den s ním, asi více než objasněného.

Co se tedy na zamračené jarní obloze nedaleko Moskvy v oně dvanácté minutě Gagarinova a Serjoginova posledního letu stalo? Co potkalo dva muže, dva velmi dobré piloty, že se jejich stíhačka v plné rychlosti zabořila téměř kolmo do zmrzlé země?

Milan Halousek, předseda Astronautické sekce České astronomické společnosti a pracovník České kosmické kanceláře, který popularizuje astronomii a kosmonautiku, v této souvislosti upozorňuje na knihu Smrt Gagarina – fakta a domněnky od Sergeje Michajloviče Bělocerkevského. Právě Halousek ji spolu se svou ženou přeložil do češtiny. Bělocerkevskij byl vedoucím Gagarinovy diplomové práce na vojenské univerzitě i členem jedné z vyšetřovacích komisí ustanovených po Gagarinově havárii. Byl to také on,

kdo společně s dalším Gagarinovým dobrým přítelem, kosmonautem Alexejem Leonovem prosadil znovuotevření vyšetřování tragické havárie po téměř 20 letech, v roce 1986.

„Protože knížka vyšla v roce 1992, lze předpokládat, že by již mohla být oprostěna od dříve publikovaných a hlásaných polopravd a nepravd,“ uvedl k publikaci Halousek. Následující řádky se opírají právě o zmiňovanou knihu.

Dne 27. března 1968 odpoledne měl Gagarin absolvovat dva samostatné vzlety na jednomístné stíhače MIG-17. Předtím měl se Serjoginem provést dva poslední kontrolní starty na dvoumístném MIG-15.

Gagarin vstal kolem šesté hodiny, zacvičil si, nasnídal se a do sedmi hodin stihl projít i část došlé korespondence. Zavolal posádkové službě a upozornil ji: „Dnes jsem na letech“. Na letišti podstoupil v 8:35 hod. lékařskou prohlídku.

Na předletovou přípravu přišel včas. Začala v 9:15 a vedl ji Serjogin. Po jejím ukončení potvrdili letový plán, přijali hlášení od technika o připravenosti stroje k letu a provedli předepsanou obchůzku letadla. Podepsali zápis o připravenosti letadla a zaujali svá místa v kabině. Gagarin v přední, Serjogin v zadní sedačce.

Bylo zahájeno obvyklé radiové spojení s řízením letu, které vedl Gagarin. Každou operaci prováděli po radiovém potvrzení příkazu (spuštění motoru, rolování na vzletovou dráhu, vzlet). V 10:19 dostali povolení ke startu, Gagarin to rádiem potvrdil a zvedl stíhačku do vzduchu. V 10:30 ukončili předepsanou akci v zóně, Gagarin o tom informoval řízení letu a požádal o povolení změny letu na kurz 320 – tedy návrat na základnu.

Po tomto rozhovoru se radiové spojení přerušilo a na žádné dotazy řídící věže již Gagarin nereagoval. Podle materiálů získaných při vyšetřování přibližně za minutu po posledním rozhovoru letadlo narazilo do země.

Radiový kontakt věže s piloty byl zaznamenán na magnetofonový pásek. Při rozhovorech se přísně dodržovalo pravidlo, které se stalo v letectví zákonem: „Když dostaneš rozkaz, potvrď jej!“

Zde je rozhovor Gagarina (jeho volací znak je 625) a řídícího letu (ŘL):

10:08:00

625: „625, stroj 18, povolte zážeh.“

ŘL: „625, povoluji zážeh.“

10:15:10

625: „625, povolte pojíždění.“

ŘL: „Povoluji, 625.“

625: „Rozumím.“

10:17:33

ŘL: „625, na vzletovou.“

625: „Rozumím, provádím.“

10:18:42

625: „625, ke startu připraven.“

10:18:45

ŘL: „Start povoluji, 625.“

625: „Provádím.“

10:19:40

625: „Provádím první.“

ŘL: „Rozuměl jsem.“

10:20:45

625: „625, z druhého přecházím na horizontální.“

ŘL: „Povoluji, 625.“

625: „Rozuměl jsem.“

10:21:46

625: „625, z horizontálního na výšku 4200.“

ŘL: „625, povoluji.“

625: „Rozuměl jsem, provádím.“

ŘL: „Přechod na třetí.“

10:21:50

625: „Rozuměl.“

10:22:16

625: „625, z horizontální do zóny 20, stoupám na 4200.“

ŘL: „Povoluji dvacítku do čtyř.“

625: „Rozuměl jsem vám.“

10:23:56

ŘL: „625, leťte nad mraky. Potvrďte.“

10:24:00

625: „625, mezi mraky.“

ŘL: „Rozumím.“

10:25:50

625: „625, zónu 20 dosáhl, výška 4200, prosím úkol.“

ŘL: „Rozumím vám, povoluji.“

625: „Rozumím, provádím.“

10:30:10

625: „625, úkol v zóně 20 ukončen, prosím povolení otáčení

na kurz 320.“

ŘL: „625, povoluji.“

625: „Rozumím.“

Záznam umožnil určit dvě důležité časové hodnoty, které napomohly vyšetřování. Za prvé: motor letadla pracoval přibližně 23 minut (od 10:08, kdy byl povolen start, do 10:31, kdy letadlo havarovalo). Za druhé: doba letu byla přibližně 12 minut (10:19–10:31).

Vyšetřování události

Pro objasnění možné závady techniky, která mohla mít na svědomí katastrofu, se v místě pádu letadla zorganizoval tak pečlivý sběr přístrojů, částí konstrukce letadla i motorové části, že k vyšetřování bylo nakonec předloženo kolem 95 procent z celkové hmoty stroje.

Poloha letadla v momentě nárazu na zem se určila podle poškození stromů a místa dopadu. Současně druhá skupina vyšetřovatelů dokazovala, že v momentě nárazu na překážku byl přístroj určující horizont v pořádku, podle něj se přesně určila poloha letadla v okamžiku nárazu.

Posuzovalo se množství potenciálních verzí neštěstí. Například verze, že došlo k narušení kabiny. Aby se přijala nebo zavrhla, provedlo se mnoho dílčích vyšetřování: prověření práce systémů regulace tlaku v kabině do katastrofy, práce všech pilotních přístrojů, kyslíkového přístroje kabiny obou členů posádky, určení tlaku kyslíku v nádržích a v systému letadla a rozdílů stavu ukazatelů kyslíku na přístrojích.

K doplnění toho všeho bylo provedeno unikátní vyšetření skleněných výplní kokpitu kabiny, nejvíce zranitelné části konstrukce. Bylo nutné určit, zda bylo sklo rozbito za letu (například po srážce s ptákem nebo od vnitřního kazu skla), případně jestli k rozbití došlo až v důsledku dopadu.

Princip tohoto zkoumání byl v tom, že byly všechny střepy z rozbitého kokpitu pečlivě přiloženy a upevněny na povrch celého skla z toho samého letadla. Poté se speciální metodou prohlédly všechny lomy, jichž bylo více než tisíc.

Oficiální závěr nebyl vydán

Pro ověření verze o možném střetu letadla s ptáky nebo jiným letadlem pročesaly třikrát velké skupiny vojáků celé široké okolí katastrofy a hledaly případné poškozené části letadel či ostatky ptáků.

Důležitou okolností je, že na letadlech UTI MIG-15 ještě nebyl systém havarijní registrace parametrů letu (SARPP – černé skříňky), což ztížilo vyšetřování.

Vyšetřování zahrnovalo i rozbor přípravy materiální části k letům, analýzu připravenosti posádky k letům i prověření meteorologických podmínek. Vznikly i všestranné lékařské závěry o stavu posádky za letu, došlo k prověření konstrukce letadla, motorových částí, agregátů a přístrojů – a nakonec i k modelování možných trajektorií letu na počítači IBM.

V archívech se nachází na 29 svazků obsahujících závěry všech vyšetřování a také mnohočetné počáteční a vstupní informace. Žádný oficiální závěr však o výsledcích vyšetřování vydán nebyl.

„Dnes mohu s jistotou říct – uděláno to bylo úmyslně, rýsoval se velmi nepřehledný stav věci na základě všech shromážděných materiálů,“ napsal Bělocerkevskij.

Ten aspoň shrnuje nesporná fakta. Letadlo UTI MIG-15 bylo v té době tím nejlepším ze všech podobných strojů. Letci-instruktoři, létající na strojích MIG-15, prohlásili, že stroj č. 18, který použil Gagarin, byl mezi lepšími z dostupných.

Technické parametry stíhačky byly hodnoceny jako dobré.

Na druhou stranu bylo letadlo staré, vyrobené v roce 1956 v Československu, a to v letecké továrně ve Vodochodech, navíc prošlo dvěma generálními opravami – poslední v březnu 1967. Motor byl rovněž z roku 1956.

Z provedené závěrečné výběrové kontroly faktického stavu letecké techniky, včetně kvality paliva a olejů, nicméně vyplynulo, že vše bylo plně vyhovující, což umožnilo komisi konstatovat: „Příprava letadla k letu 27. 3. 1968 byla provedena v plném rozsahu a v souladu s předpisy.“

Všechny systémy letadla fungovaly až do úplného konce. Jeden ze způsobů, který byl použit pro potvrzení, byla analýza otisků ručiček přístrojů na cifernících, které na nich zůstaly po silném úderu při dopadu. Tímto způsobem se podařilo určit čas pádu letadla, zrekonstruovat údaje umělého horizontu, zjistit otáčky motoru v okamžiku havárie či úhly odklonění řídicích pák.

Shrnutí:

Porucha nebo poškození motoru a přístrojů během letu se neprokázalo.

K rozbití letadla došlo až při nárazu na zem. Stalo se tak v rychlosti 680 km/h. Všechny zlomy a deformace jsou charakteristické pro poškození při pádu letadla na zem. Stopy po únavě materiálu, částí a prvků konstrukce nejsou. Požár ani výbuch v letadle nenastal. Protipožární ochrana při letu nebyla aktivována. Motor v okamžiku nárazu na zem pracoval na 9-10 tisíc otáček za minutu.

Elektrická síť letadla byla pod napětím. Velitelská radiostanice byla zapnuta na třetím kanálu spojení. Systém zásobování kyslíkem byl v pořádku. Pokus katapultovat se nebyl proveden. Před pěti lety bývalý kosmonaut Leonov prohlásil, že Gagarin pilotní chybu neudělal, avšak kolem něj nebezpečně blízko proletěl jiný letoun, testovaný Suchoj Su-15, a proud plynů roztočil Gagarinův stroj. ^[celá zpráva] Potvrdit to nelze, každopádně verze o nutnosti vyhnout se jinému objektu a následná nemožnost včas vyrovnat dráhu letu by zněla pravděpodobně.

Psi i Remek

Ještě předtím, než se mohl Gagarin stát prvním člověkem ve vesmíru, létali ke hvězdám psi. SSSR jich poslal do kosmu 50. Jak připomněl italský deník La Repubblica, 20 z nich zahynulo. Psi se tak stali neoslavovanými mučedníky soupeření velmocí o dobytí vesmíru, o nichž se dlouho nemluvilo.

Konkrétně známá fena Lajka sice nebyla prvním živočichem, který překonal hranici vesmíru (100 km), byla ale první na oběžné dráze. Skončila tragicky.

Začátkem března si Češi připomínali své vesmírné výročí. Před 40 lety, dne 2. března 1978, se stal dnes 69letý Vladimír Remek prvním kosmonautem, který pocházel z jiné země než ze Spojených států a Sovětského svazu. Na vesmírnou stanici Saljut 6 jej spolu s Alexejem Gubarevem vynesla kosmická loď Sojuz 28. Po necelých osmi dnech se vrátil zpět.

Remkův let se uskutečnil v rámci programu Interkosmos, který vznikl ještě za Gagarinova života, když Moskva nabídla zemím tehdejšího socialistického tábora, které se do něj zapojily, účast na vědeckých kosmických misích. Včetně pilotovaných letů. RP

V JAR uzákonili rasismus. Bílí budou vyvlastnění, dochází k lynčům, vraždám, znásilněním.

Štěpán Cháb Krajanske listy

V Jihoafrické republice prošel návrh na změnu ústavy. Cílem změny je vyvlastnění bílých farmářů bez náhrad za ukradené farmy a „navrácení“ farem a pozemků Jihoafričanům tmavé pleti. Návrh předložil člen levicové jihoafrické strany EFF Julius Malema. Při prosazování ji podpořil slovy: „Musíme zajistit, abychom obnovili důstojnost našich lidí, aniž bychom kompenzovali zločince, kteří ukradli naši zemi." Nově zvolený prezident Jihoafrické republiky Cyril Ramaphosa přislíbil, že urychlí převod pozemků od bílých farmářů na černé. V projevu pak prezident zdůraznil, že je potřeba převod provést tak, aby nebyla ohrožena výroba a produkce potravin.

Informace přinesl britský deník Independent. Pro návrh na změnu ústavy hlasovalo 241 hlasů, proti bylo 83 hlasů. Snaha o změnu vlastnických práv na pozemky a farmy byla patrná již v minulých letech. Ovšem kritika vládních kroků upozorňovala na to, že farmy vedené černochy nebyly dostatečně produktivní a že chyba je v tom… že se musely porovnávat s produktivitou farem bělochů, nejspíš.

At’ žije Zimbabwe

V této záležitosti nejde jinak, než zmínit tyranského samovládcе Mugabeho, který v Zimbabwe zavedl stejný zákon. Roku 2000 uzákonil Mugabe pozemkovou reformu, která znamenala jediné – vyvlastnění bílých farmářů a předání farem do rukou černochů. Už v roce 2008 pak byla v Zimbabwe hyperinflace ve výši 500 000 000 000 000 %. Místní měna se stala bezcenná, poslední akcí v domácí měně byl tisk bankovky v hodnotě 100 miliard zimbabwských dolarů. Pak se s ostudou přešlo na americký dolar a jiné valuty. Přičemž je nutné zmínit i kurz měn. Za 35 biliarд zimbabwských dolarů se dal v roce 2015 získat jeden dolar americký. Vysvětlení, co je to biliarда. Posloupnost – tisíc, milion, miliarda, bilion, biliarда. Vždy přidat tři nuly. Jeden americký dolar šel tedy koupit za 35 000 000 000 000 000 dolarů zimbabwských. Pro chleba v Zimbabwe tedy s třemi igelitkami plných peněz.

Loni musel Mugabe odstoupit pod tlakem veřejnosti a hlavně armády. Na jeho místo nastoupil generál Emmerson Mnangagwa. Ihned zrušil Mugabeho pozemkové reformy. A co se stalo? Viz video. Zimbabwané s radostí až dětinskou vítali bílé farmáře, kteří se vrátili do země. Nutno dodat, že před pozemkovými reformami v roce 2000 byla Zimbabwe v rámci Afriky zemědělsky velmi úspěšná. Po pozemkových reformách nastal hladomor v zemi. Ano, v zemi kvetl za dob Mugabeho obchod s drogami. Ale to je tak asi všechno, co tam kvetlo. Ale jo, ještě epidemie AIDS a cholery.

Chystá se JAR na stejnou cestu?

Nejspíš ne. JAR je prominentní země. Místní terorista Nelson Mandela, který se v době apartheidu prostrřílel až do vlastního uvěznění, což ocenila světová veřejnost tím, že mu později udělila Nobelovu cenu, je ikonou zrovnoprávnění černochů. On byl bojovník proti apertheidu, je jedno, že proti němu bojoval, podobně jako Jasir Arafat v Palestině, za pomoci výbušnin a teroru. Jde o tu myšlenku, která vyhrála.

Přesto můžeme sledovat nebývalý nárůst násilí, který je v Jihoafrické republice namířený proti bílým obyvatelům. V Zimbabwe bylo před pozemkovými reformami 5,5 % bílých obyvatel. Nyní jich tam je 0,01 %. V Jihoafrické republice bude vývoj podobný. Pro příklad, ***v jakém stavu je země v této době – v lednu tohoto roku byly uneseny dvě bílé farmářky, několik hodin sloužily jako sexuální hračky, poté je násilníci umučili a zapálili. Od začátku tohoto roku došlo ke 119 podobným zvěrstvům. Nemluvě pak o předchozích letech, kdy počet násilí na bílých setrvale stoupal.*** Odporně fascinující neúcta k životu. A rasismus postavený na skutečné nenávisti a závisti.

Co bude následovat?

Jihoafrická republika se postupně zafrikanizuje. Poté, co se zbaví bílých obyvatel, kteří jsou v drtivé většině patriotičtí, milují svůj domov, za který také považují Jihoafrickou republiku, kteří chrání zemi před chamtivým nájezdem korporací, jsou zárukou efektivní práce a touhy si svou prací štěstí zasloužit, upadne země do klepet korupce, korporace se začnou přetahovat o vliv, zhorší se zemědělství, ekonomika, bezpečnost v zemi. A za pár let, pokud tuhle šílenou dobu přežijeme, se můžeme těšit na svolání nějakého eurohujera, který bude kvičet, že Jihoafričané, kteří se k nám probíjí skrze vlny Středozemního moře, máme povinnost přijmout, protože oni trpí ve své zemi, trpí hladem, bezprávím, trpí jako ta zvěř a my máme, prostě máme, povinnost, morální povinnost, je přijmout. Vždyť jsme za jejich nepohodu zodpovědní.

Vydavatel : Kde jsou teď ti „Bojovníci proti Apartheidu“? Proč všichni to, co předtím tak křičeli, jsou teď zticha? A to mluvím i o naší Austrálii!!!

Unaveny manifest o České republice...

Ross Hedvicek |

Jdete s těmi peticemi už do p…le!)

I když už jsem řadu let ve spisovatelském a internetovém důchodu a píšu už jen minimálně, i tak moje emailová adresa je stále v adresářích mnoha lidí v Česku a tudíž se v mém emailu téměř denně objevuje taková typický česká specialita - nějaká petice.

Aby bylo jasno, co vlastně "petice" je: Petice je ponížená žádost poddaného lidu vrchnosti. - tedy naprosto nmoderní a středověká záležitost. V době, kdy ještě český národ měl jakous takous kulturu, tak o tom i Alois Jirásek napsal divadelní hru "Lucerna". Já si to pamatuji ve formě televizní inscenace, v hlavních rolích Radek Brzobohatý a Květa Fialová jako paní kněžna. Brzonohaty doprovází paní kněžnu lesem na letohrádek a celou dobu mele a mele (možná je mlynář?) o petici, kterou tam snad nazývá slovem "kasaci". Velmi otravná, ale ve srovnání s díly Václava Havla ještě pořád zábavná divadelní hra.

Petice že včerejška měla titul "Nechceme estébáka Babise za předsedu vlády!" - petice a obzvlášť ty české vždy vynikají nedostatkem logiky. Nemám pochyb, že Babis skutečně udával pro StB - jen se podívejte na jeho životopis - ale zaráží mne to, co se zda vadit autorům petice.

StB byla v podstatě tajná police - ekvivalent německého gestapa za války - a jako taková byla řízená a podřízena KSČ, stejně tak jako gestapo bylo podřízeno německé straně národních socialistů - tedy NSDAP.

Dovedete si představit, že by Němci podepisovali petice, že nechtějí za předsedu vlády bývalého gestapáka, ale to, že

presidentem je bývalý člen NSDAP už by jim bylo jedno a opakovaně by pro něj volili v prezidentských volbách?

A jsme zpátky u nedávného prezidentského souboje mezi Miloušem a Drahoušem- jeden bývalý komunista, druhý (údajně) nekomunista, ale zato komunistický kolaborant a lezdoprdelista v nomenklaturním žebříčku pár excellence (koukněte se mlaskavě do jeho životopisu, jak ho komunisti posílali studovat na Západ - v době, kdy byli slušní lidé v base). Bez ohledu na to, že český prezident je v podstatě ceremoniální funkce, je to to nejlepši, co dokáže český národ nabídnout? Můžete říct, že přinejmenším mentálně je na tom český národ lépe, než byli Němci v nacistickém Německu?

Česky národ se velkým fofrem stává národem duševních trpaslíků, oslavujících sportovce přijíždějící z olympiády v Koreji. Ano, jste malý národ, ale malých národů je spousta a tyhle symptomy nevykazují. Já to vidím tak, že tak jako v civilizovaném světě většina zla pochází z levicovosti a levicových ideologii, tak v české kotlině, v tom zanedbaném pře-historickém kráteru po meteoritů, všechno pramení z genetické závisti a z ní metamorfující se nenávisti. Jsa dlouholetým příjemcem české nenávisti, jsem nepochybně kvalifikován o tomto tématu hovořit dlouhé hodiny.

Češi tuto kombinaci závisti s nenávisti přivedli téměř k dokonalosti a nejen, že se kvůli tomu dostávají do izolace v civilizovaném světě, ale prolíná to i dovnitř a česká společnost je tím rozleptávána jako plech kyselinou sírovou. Opět poukazují na ostře rozdělení společnosti při nedávné volbě presidenta. Rodinní příslušníci nebo i sourozenci se hádali, zda volit Zemana či Drahoše - toho hajzla a nebo tamtoho hajzla?

Dřív Češi, coby šampióni šovinismu, nenáviděli jen okolní národy (Poláky, Němce, Maďary, atd.) a své vlastní emigranty, dnes už ale je jejich nenávist téměř univerzální a vše-objímající, hlavně tedy pokud předmět jejich nenávisti má v sobě něco, co je správné a nebo je na tom dobře a má se lip než oni.

Češi tudíž nenávidí většinu cizinců, Američany obzvlášť a emigranty, a kohokoliv že zemí s vyšší životní úrovni, kde nemají levicový režim nebo tyranii jako oni sami. Nikdy jsem neslyšel o Čechovi, který by nenáviděl třeba Thajsko nebo Tanzanii. Tam naopak rádi jezdí na dovolenou, protože si tam můžou léčit své komplexy a říkat si, jak jsou oni sami v Česku na tom ještě dobře. Pro tyranie a země s levicovým systémem mají Češi "pochopení" a chtějí o tom "diskutovat". Bohužel, nikdo z nich neumí ceknout anglicky a zprávy, které jim česká režimní média předávají pochází z nejhorších levicových zahraničních zdrojů (CNN či Reuters, atd.) a tím pádem ani diskutovat se s nimi nedá. Češi jsou v takovém intelektuálním a informačním Auschwitzu, kde jsou závislí pouze na tom, co slyší z táborových tlampačů. Češi jsou - přinejmenším intelektuálně - už zase za ostatným drátem. A dobrovolně a ještě si u toho spokojeně mlaskají.

Češi ztratili (rádi a dobrovolně) i ten nejmenší závan světovosti a převládla kultura rozeských stepí a provinciálnost, projevující se rozesláním středověkých petici k předání vrchnosti, tu poklonkující jednomu komunistovi, tu zase jinému. Kdokoliv se špetkou rovného charakteru je rychle poplíván, zhanoben a prohlášen za škůdce... s poukazem, že "my na to máme jiný názor." Z českého národa zůstává už jen těch 5% (neboli 500 tisíc lidí) ještě normálních a nezmagořených a ti se před touto záplavou duševní bezprizornosti uchylují (už zase) k fenoménu z doby komunismu, tedy "vnitřnímu exilu" ("já se o nic nestarám, mám zahrádku, chodím na ryby a na pivo", bohatší mají loď zakotvenou v Chorvatsku, atd.). O všechno jiné nezájem. Jejich děti jsou ovšem gumovany v neo-komunistických školách a přetvářeny v boží hovádka s mobilními telefony.

Je mi líto, že jste tak dopadli a že se Češka republika nemůže zmatorit k něčemu lepšimu, že jste pořád země křivd a bezpráví, země pokrytců a exekutorů, země, kde komunisté nebyli nikdy potrestání a kde komunistické děti dnes vládnou společnosti a jsou milionáři, země, kde bezcitné zdravotní sestry fackují nemohoucí babičky v LDN a kde si děláte modly z nejhorších grázlů, která ta nešťastná země kdy vyprodukovala. Moc je mi to líto.

I když s Českém mám dnes, kromě místa narození, velice málo společného, nemám české občanství, ani trvale bydliště v Česku, nemůžu tam volit a většinu života jsem strávil daleko za mořem, tak mne Česko stále zajímá (nekřičte na mne, že se o vás tedy nemám starat!) a říkal jsem si, že by nebylo špatně, kdybych mohl tvrdit, že k vám tak nějak, být jen vzdálené, patřím. Ale copak můžu?

